

ЖІНОЧИЙ СВІТ

WOMAN'S WORLD

Ч. 11 - 12 ЛИСТОПАД - ГРУДЕНЬ 1959

AUTHORIZED AS SECOND CLASS MAIL, Post Office Department, Ottawa.

ЖІНОЧИЙ СВІТ

Рік X Лист.-Грудень, 1959 Ч. 11-12

Видає Організація Українок Канади ім. Ольги Басарабової
Редаґує редакційна колеґія.
Всю кореспонденцію й передплати висилати на адресу:
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Ціна одного числа — 35 ц.
Річна передплата в Канаді, в ЗДА й інших країнах $3.50, піврічна $2.00. Річна передплата в Англії і Австралії 1½ ф. штерл., у Франції 900 франків.
Редакційна колеґія застерігає собі право скорочувати рукописи. Рукописів не звертаємо.

Друком "Нового Шляху",
184 Александер Ав., Вінніпеґ, Ман.

WOMAN'S WORLD

Vol. X Nov.-December, 1959 No. 11-12

Published by the Ukrainian Women's Organization of Canada
Edited by Editorial Committee.
Correspondence and subscriptions should be addressed to
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Single copy — 35 c.
Yearly subscription in Canada, U. S. A. and other countries — $3.50
Half year subscription — $2.00
Yearly subscription in Great Britain and Australia — £1½
in France — 900 francs.

Printed by the New Pathway,
184 Alexander Ave., Winnipeg, Man.

ЗМІСТ

Обгортка Мирона Левицького

ПРЕДСТАВНИЦТВА "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

АНГЛІЯ:
Federation of Ukrainians in Great Britain
78, Kensington Park Road
London W. 11, England

ФРАНЦІЯ:
Mme Anna Pasternak
16, Rue de V Diamant
Paris 13,
France

АВСТРАЛІЯ:
Fokshan Library & Book Supply
1 Barwon St.
Glenroy, W. 9, Victoria
Australia

ЖІНОЧИЙ СВІТ

РІК X ЛИСТОПАД - ГРУДЕНЬ, 1959 Ч. 11 - 12 (119 - 120)

ЛІДІЯ ТИМОШЕНКО

ЛИСТОПАД

Вже листопад розкинув в поле листя,
А кожен лист — на боєвищу кров.
Ми прагнемо Твого Вітгизно, щастя —
Ти ж наша пламенна, свята любов.

В когортах дужих, що в вогні повстання,
Де весь народ шукає помсти, кар —
Катованих, розстріляних усі страждання
З'єдналися в один страшний удар.

Не в спогадах, не в снах і не в ідилях,
В свідомості Твоїх кривавих ран,
У криці, що в просторах задзвеніла
Для звільнення невольнигих кайдан.

І вже не буде упиватись кров'ю
Із ран Твоїх, о Краю наш святий,
Не буде кат калігити здоров'я
І гистоту душі Твоїх дітей.

Бо Листопад гряде у перемозі
З дарами волі за мозольний труд.
Ти пропадеш, Москвине, на дорозі
Заплутавшись у зашморг наших пут.

ДЕСЯТЬ РОКІВ...

Зближаємося до переломової хвилини. З цим числом наш журнал закінчує своє десятилітнє існування.

Десять років. Десять повних років важкої, наполегливої праці для добра українського народу, а для української жінки зокрема.

Скільки то різного, прерізного матеріялу надруковано в "Жіночому Світі" за десять років! Скільки жінок, і чоловіків, співпрацюють у журналі, віддають на його сторінки свої найкращі думки, свої здібності, свої поради — а все для добра української справи. На те, щоб гідно й чесно виконати наше завдання поза межами рідного краю, щоб зберегти не тільки вивезені скарби з нього, але щоб зберегти тут, на нових місцях поселення, здобуті скарби — скарби духа й найбільш дорогоцінні живі скарби — наші сини й дочки, майбутність нашого народу.

Все це не приходило з легкістю, особливо коли взяти матеріяльну сторінку "Жіночого Світу" на увагу. Та, на щастя, ми ніколи не були самі. З нами завжди були ті, що нас розуміли, що нам виходили на зустріч, що нам допомагали. Вони, ті всі наші щирі друзі — вірні співробітниці і співробітники, ідейні членки ОУК і прихильниці, постійні передплатниці, і передплатники, щедрі працівниці в контестах і жертводавці — всі вони йшли з нами плече об плече й разом ми дійшли до повного десятиліття.

Та ми свідомі, що наше завдання ще далеко не скінчене, ще далеко не виконане. Рівень "Жіночого Світу" ще далеко не такий, яким повинен бути. Перед нами виринають щораз й нові завдання, нові вимоги праці.

Та ми й певні, що разом, об'єднаними силами, зуміємо це все виконати, зуміємо й надалі перемагати всі труднощі та йти вперед так, як і досі ішли. Впевнені ми тому, бо знаємо, що ми не працюємо для себе, а для ідеї, всім нам близької і дорогої ідеї — рідної справи, рідного народу. Тому й у нас така певність і така віра, бо праця для ідеї завжди дає запоруку успіху. З тою певністю і вірою та сердечною подякою всім за підтримку і зрозуміння переходимо у друге 10-ліття. Щасти нам Боже!

В ім'я нашої майбутности

Українське жіноцтво відзначує рік-річно Шевченківські березневі дні своєю участю в святкуваннях та статтями, з присвятою Поетові, виявляючи цим способом йому свою пошану, вдячність і любов.

І не без причини. Здається, немає в нас другого поета, що присвятив би стільки творів, стільки зворушливих рядків українській жінці, як це зробив Шевченко. Незавидна доля кріпачки, дівчини, молодої вдови, покинутої нареченої, нешлюбної матері, нещасних жертв панських вибриків і всіх тих, що спадали на українську жінку та її родину — були темою глибоких і прекрасних поем, як: Катерина, Наймичка, Відьма, Тополя, Утоплена, Лілея, Марія і багато інших.

Чуле серце поета, що сам пережив страхіття кріпацтва й заслання, обіймало своєю любов'ю цілі покоління — не тільки сучасні йому, але й минулі та майбутні. Славне минуле України, незавидне сучасне й тривога про її майбутнє безнастанно непокоїли Шевченка й у цій його турботі багато місця займала турбота про долю жінки.

А за ці свої великі турботи він так мало вимагав: "...одну сльозу з очей карих... і пан над панами..."

І ось тепер черга на нас віддячитися своєму поетові в спосіб, гідний його величі.

У Вінніпеґу, в серці української Канади, в найкращому місці нашого міста, біля Манітобського парляменту, має стануги пам'ятник нашому національному генієві. Подбаймо, щоб він був гідний його імені. Жертвуймо так гідно, як гідно він захищав нас.

Будьмо горді, що його пам'ятник буде пишатися коло пам'ятника славної королевої Вікторії та інших славних людей інших народів, що йому вже давно належалося.

На цей пам'ятник треба 150 тисяч долярів. Останній Конґрес Українців Канади затвердив кошторис і доручив приступити негайно до збірки фондів. Жертвуймо після своєї совісти й заохочуймо других*).

Не забуваймо, що наше майбутнє буде залежати від того, чи буде збережена наша культура. Пам'ятник Шевченка нам у цьому багато допоможе.

Він буде для українців Канади тим, чим є морська ліхтарня на безмежних водах океану. Він указуватиме правильний шлях на десятки й сотні років і пригадуватиме нашим дітям і внукам про обов'язки супроти України й Канади. В хвилинах радости й смутку будемо навідуватися до нього, щоб набрати нових сил до боротьби за національні ідеали. Він буде власністю всього українського загалу й матиме його сердечну опіку.

Будьмо ж горді, що доля судила саме нам бути творцями того історичної важливости діла й нехай між фундаторами Пам'ятника не забракне імени ніодної свідомої жінки й українського жіночого товариства в Канаді. Це дійсно є справа нашої чести. **Є. Стахова**

---

*) Пожертви на пам'ятник Т. Шевченка можна також складати за посередництвом "Жіночого Світу". Всі датки будуть проголошені на сторінках журналу. — **Ред.**

ПРЕСОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

З ініціятиви Ділового Шевченківського Комітету відбулася у Вінніпеґу, 11 листопада ц. р., Пресова Конференція, на якій редактори українських часописів одержали ближчі інформації про надіслані на Конкурс моделі на пам'ятник Т. Шевченка, зокрема про модель, вибраний Конкурсовим Жюрі.

На Конференцію прибули редактори від таких українських часописів:"Жіночий Світ", п-і С. Бубнюк, "Канадійський Фармер", п. М. Гикавий, "Новий Шлях", п. В. Мартинець, "Поступ", п. Р. Данилевич, "Українські Вісті", Едмонтон, п. М. Марунчак, "Український Голос", п. І. Г. Сирник і п. С. Волинець.

Конференцією проводив голова Ділового Шевченківського Комітету, п. П. Башук.

Прийнято до відома, що протокол Конкурсового Жюрі відійшов до української преси в цілі публічного проголошення та що вслід за умовами Конкурсу Президія КУК запросить у відповідному часі автора моделю скульптора Андрія Дарагана, що перебуває в Ню Йорку, прибути до Канади, щоб з ним почати вступні розмови в справі Пам'ятника — матеріял, кошти, помічні підприємства, поправки та зміни в моделі, реченець побудови.

Ураз із цим на Пресовій Конференції устійнено факт, що дотеперішня фотографія вибраного моделю на Пам'ятник, що появилася в частині англомовної та української преси, була опублікована без вгляду Президії і Ділового Шевченківського Комітету, та що вона, зроблена нефахово й з кривдою для мистця, не повинна й не може бути основою для оцінки й зауважень до вибраного Жюрі моделю.

Конференція, приймаючи повищі устійнення, висловила побажання, щоб такі пресові конференції відбувати частіше та щоб у найближчому часі влаштувати таку конференцію для української преси в Торонто.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
Централя

ГОТУЙМОСЯ МАСОВО Й ВЕЛИЧАВО ВІДЗНАЧИТИ 75-ті РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЧОГО РУХУ

У місяці грудні цього року минає три чверти століття, як українки відбули свої перші Загальні Збори і створили в 1884 році свою першу жіночу організацію "Товариства Українських Жінок" у Станиславові.

Сталося це завдяки ініціятиві, енерґії й творчій праці незабутньої Наталії Кобринської. Її ідеї впали на врожайну почву. Хоч довго прозябали вони в сучасному їй поколінні, зате глибоко пустили коріння в ґрунт і розрослися буйно після її смерти. Вони привели за собою сильний розвиток українського жіночого руху, що залишає свій слід у кожній ділянці нашого національного життя.

Жінка вважалася нищевартною частиною людського роду. А був час, що жіноцтво було принижене, жінок не допускали до шкіл, та поза працею вдома не мала жінка права до жадних інших ділянок життя.

Жіноча рівноправність, за яку боровся український жіночий рух, дала нам письменниць, організаторок, громадських діячок і жінок-борців за волю України. Сьогодні українське жіноцтво має свої організації з багатотисячним членством, жіночу пресу й видавництва, вплив на загально-громадські інституції і державні уряди. Тисячні лави ідейного, громадсько - виробленого й політично - свідомого українського жіноцтва — по всіх країнах поселення українського народу віддано бере повну участь у змаганні за кращу долю майбутніх поколінь.

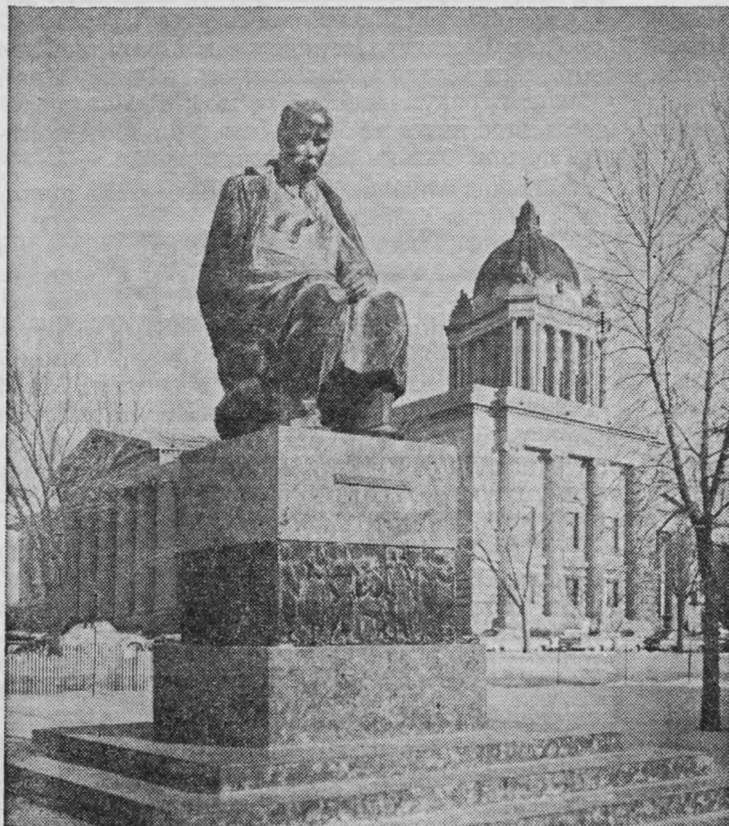
Тому відзначім гідно пам'ять наших піонерок, що перші ступали на шлях, яким тепер усі прямуємо з заповітом Наталії Кобринської, що присвічує нам уже 75 років і не погасає!

Домініяльна Управа Комітету Українок Канади, в якому об'єдналися всі українські краєві організації, закликає все українське жіноцтво в Канаді врочисто відзначити цей наш великий ювілей. Нехай не буде ні одної жіночої організації, яка не взяла б участи в святкуваннях 75-ліття Українського Жіночого Руху! Відзначім його спільно й об'єднано! Не повинно бути такої місцевости, в якій українські жінки не відзначили б цих Роковин!

Увесь прибуток з цих усіх святкувань призначуймо тільки на побудову пам'ятника Тарасові Шевченкові! Причинімся своїми пожертвами до звеличання імені нашого Генія — Борця за кращу долю жінки!

ДОМІНІЯЛЬНА УПРАВА
КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Є. Ситник голова
І. Тарновецька секретарка
С. Судоль секретарка
Н. Башук член Управи

ПРОЄКТ ПАМ'ЯТНИКА ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ

Цей проєкт пам'ятника роботи скульптора Андрія Дарагана з Ню-Йорку був нагороджений І-ою конкурсовою премією і жюрі зарекомендувало його до побудови як одинокий з-поміж усіх надісланих на конкурс 17 проєктів. Пам'ятник має бути відкритий у березні 1961 р. Між проєктом-моделем, заподаним на світлині і побудованим пам'ятником ще далека дорога. А тому, що мініятюрний проєкт це тільки загальниковий нарис, без спрецизовання подробиць, то зрозуміле, що побудований пам'ятник (22 стопи) не буде тотожний у всьому з мініятюрним (22 цалі) моделем, а буде під різним оглядом кращим, ніж мініятюра. Президія КУК матиме нагляд над поступом робіт, що їх виконуватиме впродовж найближчого $1\frac{1}{2}$ року не тільки п. Дараган, але й різні чужинецькі підприємства (відливарні, ґіпсарні, каміньоломні тощо).

ЯРОСЛАВА СОСЕНКО-ОСТРУКОВА

СЕСТРА ТАМАРА

(З ХРОНІКИ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ)

Пробудився Роман у великій, хворими переповненій залі. Не міг пригадати собі чому і в яких обставинах сюди попав. Сумішка ліків та піт з людських тіл, цей специфічний сморід кожної лікарні, запаморочив його, і щойно бачене знову мигнуло в небуття.

Але сила молодости перемагала. Поручник насилу вдруге відкрив очі і з трудом підвівся. Світ хворобливих маячінь зникав, шпитальна заля та хворі ставали дійсністю. Хтось у гарячці вигукував, хтось намагався піднестись, але знеможений із стогоном звалювався на ліжко.

Свідомість зарисувала неясні картини минулого... Ген, дуже давно за ним була його рідня і Вербилівці... Остання ніч у домі батьків, прощання з ними — перехід за Збруч...

Яснішими плямами пам'ять передавала пізніші картини. Осінь і зима в Україні... бої з большевиками, а опісля тиф, що десяткував військо... знову зима і рання весна... Польське військо поруч нього... і останній змаг з большевиками... шрапнелі вриваються в окопи, свищуть... ґранати виривають глибокі ями... безупинне тарахкотіння кулеметів, зойки ранених, кров, рукопашний бій, вкінці вороже: "гур-ра!" — і це все. Так, він був ранений, і тепер у лікарні.

Починало зоріти. Шпитальна заля дістала більше реального вигляду. Саме напроти на стіні висіла большевицька червона звізда.

— "Попав ти, Романе, прямо чортові в пащеку" — подумав.

Бажаючи дещо більше дізнатися про себе, Роман зняв хворобовий листок і почав його читати. Але, на жаль, нічого з нього він не довідався. Це був хворобовий листок не його, а його попередника, Василя Петровича Загірного, солдата артилерійського большевицького полку. Червоні стрілки, що все вище підіймалися, намічували температуру незнайомого солдата. Знеохочений повісив листок на місце.

На коридорі почулись чиїсь кроки, а за хвилину ввійшла сестра провірити гарячку. Їхні очі зустрілись, а в мозґу Романа зашарілося одне одиноке бажання: "води".

Сестра підійшла до хворого.

— "А все таки не здались хворобі, гарячки немає" — сказала, провіривши температуру, та подаючи Романові воду. Вона підходила до інших хворих, а по деякім часі вернулася до Романа.

— "Видужуєте, за декілька днів дістанете звільнення і відправимо вас додому, Василю Петровичу".

Думаючи, що це звичайне непорозуміння, Роман хотів його вияснити.

— "Сестро, ви помилилися, я не Василь Петрович, я..."

У цій хвилині сестра подивилася на Романа таким гострим поглядом, що в нього не було відваги докінчити виявснення помилки.

— "Ви, Василь Петрович Загірний, солдат червоного артилерійського полку! Зрозуміли?"

— "Зрозумів, сестро", — відповів хоч по правді він ніяк не міг розуміти в який спосіб став Василем Петровичем Загірним.

Сестра розглянулася по залі, а запримітивши, що хворі не цікавляться їхньою розмовою, сказала: "хворобовий листок Загірного буде для вас довідкою".

Роман аж тепер дещо починав розуміти, однак у присутності червоно-армійців не міг більше з нею говорити на цю тему.

З кожним днем Роман почувався краще. Він вже мав стільки сили, що самий вмивався і підстригався. Більше ходив по коридорі ніж лежав у ліжку.

Одного вечора він стрінувся з сестрою Тамарою на коридорі. По її обличчі було видно, що хотіла йому щось сказати. Оглянувшись, чи на коридорі нікого не має, підійшла до поручника.

— "Завтра вас випишуть зі шпиталю. Дістанете шпитальне звільнення на підставі якого ви, Василю Петровичу, відправитесь до свого села Сінкова, подільської губернії. Плян у мене передуманий... Тут моя адреса, заховайте, щоб ніхто не бачив і по цій адресі прийдіть до нас, батьки знають про вас".

Все це вона сказала майже одним віддихом і швидко увійшла в залю.

Роман сховав карточку й чергового дня за поданою адресою відшукав дім Степаненків.

Степаненки жили за містом і мали невелике господарство, яке тепер давало їм можливість прожитку. В гостинній родині Марії та Семена Степаненків Роман після хвороби скоро видужував. Марія Федорівна піклувалася ним як своїм сином, а Роман хотячись віддячитись за їхнє щире відношення, помагав їм у хазяйстві.

Ввечері приходила з праці Тамара і приносила все нові приґожні вісті. Майже вся Україна була вже в руках большевиків, ще тільки Кам'янець Подільський і приграничну округу тримали петлюрівські війська. Вістки тривожили родину Степаненків. Була мала надія на поворот українського війська.

Від Тамари дізнався Роман в який спосіб він став солдатом Петром Василевичем Загірним. Було воно так: біля Романа лежав важко ранений червоноармієць солдат. У ночі він

помер. Увійшовши в кімнату прийшла їй одчайдушна думка вирятувати Січового Стрільця, залишеного на призволяще ворогові. Вона щоскоріше перемінила їхні хворобові листки і вранці похоронено Озаркевича, а Петро Загірний залишився живий. Була це одна небезпека: товариші померлого могли б виявити підступ сестри, тому їй як головній сестрі вдалося перенести хворих до залі в противному крилі шпиталя. Так пролежав Роман до видужання. За порадою Тамари, Роман мав з підробленими документами дістатися до зайнятого большевиками Зінькова, де вже недалеко були українські частини. Як перейти йому до свого війська, це вже придумати мусів Роман, при чому довідка на прізвище Петра Загірного й мундир російського солдата були його охороною.

Дружба молодих людей перейшла в тиху любов. Про це вони ніколи не говорили, але обоє з кожним днем більше відчували, що відійти від себе не буде їм легко. Тамара хотіла, щоб Роман як найдовше залишився в них, надіючись, що все таки вдасться українській армії зайняти Вінницю.

Одного вечора вернувшися з праці, Тамара принесла безнадійні вісті. Не було вже надії на поворот української армії. Це був загальний відворот українських частин, які ще трималися в Кам'янець-Подільській окрузі.

Роман чимшвидше мусів дістатися до своїх. Цього вечора в саді була їхня остання розмова. Вони обмірковували плян переходу Романа до своїх частин та можливості, які могли б його в дорозі стрінути. Треба було бути приготованим на різні несподіванки, все треба було передбачити, щоб не попасти ворогові в руки.

— "Тамаро, як мені віддячитися вам за все?" — питався Роман.

— "Цього то я вже не люблю! Зроби кому щось доброго, а він зараз про вдячність думає. Це мій обов'язок рятувати людину".

— "То ви тільки в ім'я людськости рятували мене?" — запитався далі, а в його голосі відбилося розчарування.

— "Може так, а може ні, хто його знає" — відповіла.

— "Тамаро, чому ви все така офіційна, нещира? Я бажав би більше щирости. Хіба ж я не заслужив на неї?"

Тамара нічого не відповіла, змагалась зі собою, подумала, що краще їм буде коли залишаться тільки друзями.

— "Тамаро, я кохаю вас. Нікого ще досі не кохав, ніколи вас не забуду!" Він взяв руку дівчини, притиснув до своїх грудей, а потім цілував її дрібні пальці.

— "Тамаро, кохаєш ти мене? — скажи словечко, моя ти єдина дівчинко!"

— "Романе, квіти кохання не цвітуть у час революції... Залишімся краще друзями, відійдім від себе без болю, що дає розлука. Так буде найкраще!"

Але Роман обняв дівчину і цілував її уста, пестив словами кохання, вічного, вірного.

Дівчина відповіла такими самими поцілунками.

— "Чи кохаю я тебе? — питався ти мене. Кохаю від тоді, коли раненого принесли тебе. У гарячковім маячінню ти розказав мені ціле життя. Я слухала тебе і захоплювалася твоєю щирою, шляхетною душею. Тоді я рішила за всяку ціну тебе рятувати, не дати в руки большевиків... Але... любий, я тобі сказала вже, що квіти кохання не цвітуть у цей бурхливий час..."

Вона встала і на прощання подала руку Романові.

— "Тамарочко, я вернуся до тебе, крізь пекло дістануся до тебе!... Може ще нашим військам вдасться відвоювати Україну".

— "Так, може — сказала вона, — але воно таке безнадійне". І вже зовсім зрівноважено сказала: пора тобі відійти. Іди сміло, довідка червоноармійця тебе врятує... при переході до своїх частин будь обережний... Прощай Романе!"

— "Я ще вернуся до тебе Тамарочко".

Вона довго стояла в саді. Роман ішов повільно, ще раз задержався, передав привіт. Ще раз помаяла на прощання рукою. Дивилася вслід за ним, аж доки в далечині не зник її з очей.

Роман ішов без мети, навмання в невідоме, а нічна пітьма розтягнулася довкола нього.

З-над Бугу повіяло весняним холодом.

СКЛАД ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК У ВЕЛИКОБРІТАНІЇ НА 1959-60 Р.

У дні 4 жовтня 1959 р. в будинку Відділу Союзу Українців у Великобрітанії в Манчестері у присутності 46 делегаток від Гуртків ОУЖ та гостей відбулися IX з черги Річні Загальні Збори ОУЖ-ВБ.

Головою Головної Управи обрано д-р І. Калюжну. В склад Управи ввійшли наступні членки: п. А. Добрянська — заступниця голови, п. Б. Крушельницька — секретарка, п. А. Остапюк — скарбничка, мґр. О. Ґоцька — референтка культурно - освітніх справ, п. О. Єнкала — референтка народнього мистецтва, п. Г. Михальків — референтка суспільної опіки, п. Н. Юревич — референтка виховних справ, п. І. Вашкович — референтка преси; вільні членки: пп. І. Лагодинська та О. Андрусишин.

Ревізійна Комісія: п. О. Роснецька — голова, пп. Л. Голубович і М. Цебрій — членки.

Новій Головній Управі бажаємо найкращих успіхів у праці в діловому 1959-60 році.

Л. Г.

РОМАН СЕНЧУК

Як добирати дітям забавки

Питання чому діти бавляться цікавило філософів від ранніх віків нашої історії і сьогодні по багатому й цікавому досвіді в тій ділянці можна навести кілька вже теорій. Покликаючися на відомих знавців психології дитини L. Cole і J. B. Morgan[1]) можна прийняти, що забава це перш усього без стисліше означеної цілі виявлення нагромадженої енергії. Діти звичайно нагромаджують у собі більше життєвої сили, ніж її потребують на нормальне функціонування й тому потребують забави, щоб її позбутися.

Друга теорія подає, що забава є визначена інстинктовними потребами і ціль її є підготовка до потреб і проблем життя. Ще інша теорія намагається довести, що забава це рекапітуляція тих усіх ступнів розвитку, яким людство дійшло до сьогоднішнього стану цивілізації. Її приклонники хочуть довести, що діти спинаються по деревах, копають собі печери, будують шляхи чи купаються в воді тому, бо це робили їхні предки з потреби, щоб втримати себе при житті. Вкінці ще одна теорія, сперта передусім на поглядах дорослих, твердить, що забава це необхідне відпруження і відсвіження життєвої снаги по тяжких трудах щоденного життя.

Повищі теорії менше або більше далекі від правди, але кожна з них має ту вартість, що уявляє собою гідний уваги причинок до зрозуміння суті й функції дитячої забави.

Впарі з постійно зростаючим зрозумінням для важливости й незаперечної потреби забави в житті дитини набирають на значенні й забавки, як засоби чи знаряддя дитячих забав. Сьогодні всі психологи згідні в цьому, що відповідно дібрані й впору подані забавки побуджують у дитині потребу для дії та стимулюють ініціятиву й зацікавлення, які в пізнішому віці, з поміччю і за порадою старших, можуть принести їй вартісний духовий виряд у мандрівці по довгому й складному шляху життя.

В обличчі цього замітного впливу іграшок на розвій дитини батьки й старші, що мають нагоду обдаровувати ними дітей, повинні знати головні принципи добору забавок і, придержуючися їх, причинятися до правильного росту й дозрівання дитини.

При виборі забавок треба перш усього пам'ятати, що дитина найкраще вживається і найбільше має втіхи зі забавки, яка відповідає рівневі її фізичного і духового росту і в якій вона сама, без участи старших може себе виявити. Тому рівень зацікавлення дитини забавкою і її здібність нею користуватися мусять у виборі забавок бути рішальними й перед ними обов'язково повинні зійти на задній плян уподобання, погляди й амбіції старших. Забавка повинна стимулювати й поглиблювати зацікавлення й уподобання дитини на тому рівні її розвитку, який дитина в тому часі виявляє. Поминання чи поспішне перескакування того чи іншого ступня, що в процесі довгого дозрівання дитини являється необхідним і природним звеном, може часто показатися для дитини зовсім безпотрібним а то й шкідливим.

Вік дитини являється одним з найпевніших дорадників у виборі забавок, зокрема коли йдеться про нормальних дітей, яких дозрівання поступає згідно з їхнім хронологічним віком. Забавки дітей вийнятково здібних і цікавих повинні бути добирані так, щоб могли дещо приспішити їхнє зацікавлення для наступного роду зайнять, що приходять на чергу в нормальному циклі дитячих зацікавлень і потреб. У випадку дітей, що розвиваються повільно, забавки повинні бути в ужитті лише доти, доки дитина не виявить спроможности користуватися складнішими іграшками, що звичайно служать дітям у наступному, вищому ступні її дозрівання.

Хоч на перший погляд різниця статі видається основним моментом, який треба б було брати до уваги при виборі забавок для хлопців і дівчат, загал психологів є іншого погляду. На основі різних дослідів вони ствердили, що різниця в уподобанні забавок поміж дітьми двох статей є перш усього виявом закріпленого погляду й звичаю та своєрідного тиску пануючої опінії. На їхню думку ствердити з чисто наукового погляду котра забавка є "хлоп'яча" а котра "дівоча" є неможливо. Це правда, що різниці в уподобанні забавками так по стороні хлопців як і дівчат можна зауважити в різних часах їхнього дозрівання, але в основному спільність зацікавлення поміж дітьми обох статей у відношенні до забав і забавок є далеко більша як розбіжність і різниця в ньому.

Одним з найважливіших чинників, який при виборі забавок треба брати на увагу, це питоменні ціхи особовости дитини. Майже кожна дитина побіч загальних зацікавлень чи потреб у відносному періоді свого розвитку, здебільша спільних майже всім іншим дітям того самого віку, має свої окремі зацікавлення і бажання і забавки повинні бути перш усього так добирані, щоб могли їх розвивати й заспокоювати.

Думкою про ці наскрізь індивідуальні вимоги дитини треба руководитися не лише в нормальних умовинах, коли йдеться про обдаровування забавками здорових і життєрадісних дітей. Її зокрема треба використати і в

[1]) Luella Cole and John J. B. Morgan: **Psychology of Childhood and Adolescence.** Rinehart & Co. New York 1947.

випадках, коли йдеться про дітей, що знаходяться в періоді видужування по довгій і важкій недузі, діти каліки, позбавлені можливостей руху або користування всіми своїми зміслами, діти з емоційними ускладненнями й врешті коли йдеться про дітей з різними хибами характеру. В кожному з тих випадків навіть найдрібніша іграшка, коли вибрана з увагою до потреб дитини, може не тільки принести їй багато радости й щастя, але може послужити неоціненим засобом до виправлення тої чи іншої хиби в фізичній чи духовій структурі тої дитини й може допомогти їй більше справно й успішно справлятися зі завданнями щоденного життя.

Вкінці при виборі забавок для дітей треба пам'ятати ще про одну, хоч може на перший погляд не дуже замітну, але значенням своїм важливу обставину, а саме про місце, в якому дитина буде користуватися забавкою. Здається, не можна уявити собі більшого розчарування а то й розпуки дитини, коли вона вповні а то й взагалі не може використати дарованої їй іграшки в місці, в якому їй доводиться жити.

Для того місце забави, як і в деяких випадках пору року, до якої забавка є пристосіблена, завжди треба брати до уваги.

В питанні клясифікації забавок чи матеріялів до забави треба виходити з повище вже поданого заложення, що забави й їх засоби — іграшки мають замітний вплив на визначення основних виявів поведінки й на устійнення тривких основ під будову людського характеру. Коли прийняти, що нормальний розвиток особовости поступає по лінії її чотирьох основних елементів, а саме фізичного, умового, чуттєвого й соціяльного (товариського), поділ забавок повинен спиратися теж на повищих напрямних. Ethel Kawin[2]), що в числі сучасних психологів втішається славою одного з кращих знавців дитячої душі, теж придержується цієї схеми й у висліді подає таких вісім основних груп дитячих забавок, що:

1) допомагають розвивати пруживість м'язів та стимулюють нахил до практичних вмілостей;

2) побуджують ініціятиву й творчість та заспокоюють потребу для самовияву (напр. дерев'яні кістки, прибори до малювання, знаряддя і матеріяли до майстрування і т. п.);

3) дають змогу наслідувати й вивчати ролі й функції дорослих;

4) вимагають товариства й співдії других і через те розвивають зацікавлення для товариського життя;

5) побуджують артистичні зацікавлення, розвивають нахил до ручних робіт і т. п.;

6) що стимулюють знання і улегшують поступ у науці;

7) що розвивають зацікавлення технічним знанням і вмілостями;

8) сприяють розвиткові спеціяльних уподобань таких, як напр. різні роди колекціонерства й т. п.

Розуміється, що кожний тип забавок може зайняти місце в дозріванні дитини в той чи інший час зовсім окремо для себе або в відповідному доборі з іншими і, коли вміло й впору дібраний, принесе багато користи дитині.

У загальному знання суті й ролі забавок у рості й дозріванні дітей являються для всіх старших, зокрема для батьків і виховників, необхідною вимогою. При розважному й умілому використанні цього знання забавка прийме функцію захоплюючого, сприємливого й благородного силою свого діяння знаряддя, що допоможе дитині або розвинути її фізичну силу та вміння орудувати предметами, або улегшить їй виробити та засвоїти здорові й потрібні вияви поведінки та виробити вартісні ціхи характеру.

2) Ethel Kawin: **The Wise Choise of Toys.** The University of Chicago Press, 1938.

Жіночий Хор Відділу ОУК в Едмонтоні на святі сл. п. Ольги Басараб у дні 8 березня, 1959 р. (гл. допис на стор. 28)

ГАЛИНА ЛАЩЕНКО

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА І ЇЇ РОЛЯ В СВІТОВОМУ РОЗВИТКУ ЖІНОЧОГО РУХУ

(Продовження)

Весь час робились бар'єри для успішного розвитку жіночого руху. Ними були старі забобони, звичка, рутина, за якою ховається еґоїзм одних і байдужість других. Казали, що жінки не здібні виконувати працю в відповідальних урядах, бо часто бувають істеричні, мають мінливі настрої, бояться експериментів. Казали, що жінкам бракує почуття міри, почуття критичности і вміння володіти собою. Це все перешкоджає їм мати необхідну для професіоналіста твердість. А страта цих емоцій уважалась би стратою жіночости.

В Україні виступ жінок на громадсько-політичну арену мов ще інше значення. Почулися свіжі і сміливі голоси і це відмічає Наталія Кобринська: "угодовська ера, що спершись на основах вижидання ласки згори, зацитькуючи всі живіші пориви серед української суспільности, хотіла б також спаралізувати й українське жіноцтво, щоб воно не впоминалося за свої права".

В царській Росії жінки-українки, які цікавились новими течіями, спочатку йшли з загально - визвольним російським рухом. Але починаючи від революції 1905 р. з'явились і там перші спроби українських жінок організуватися окремо. Так у Полтаві був зорганізований відділ всеросійського союзу рівноправности жінок, що видав політичний маніфест, де була мова й про справу автономії України. Та прийшли роки реакції і це заглухло. Але вже був нав'язаний контакт жінок східної України з західньою з того часу, як Олена Пчілка морально й матеріяльно підтримала добрий почин Наталії Кобринської з виданням першого жіночого альманаха "Перший Вінок". Про це Н. Кобринська писала: "Перший раз виступаємо разом з нашими старшими сестрами українками в імені нашої національної єдности на ниві загальних справ і спільного всім жінкам питання". "Хоч наші сили ще дуже слабкі, одначе маємо надію, що цей "Альманах" кине хоч кілька ясніших промінчиків на дорогу змагань нашого жіноцтва і дасть почин до створювання і скріплювання щораз нових сил, не допускаючи водночас розгублюватись їм на манівцях".

А багато сил підточувалось і гинуло. Аморітеатров у своїй брошурі "Женщина в общественних движениях России" (Женева 1905 р.) пише: "Що невигідно мужчині (напр. посада вчителя на селах), несуть жінки. І не тільки ідейно. Їм більш доступна ця праця. Але який заробіток? Які умови?" "Жіноча праця — в порівнянні з мужеською, чорна, клопотлива, нудна праця, якої ми, мужчини, не беремо тому, що є змога скинути її на жіночі плечі, за копійки, які мужчині діставати нема сенсу".

Професор Дембіцкі з "Емансипантки" Болеслава Пруса каже, що жінки "працюють, як мурашки, є пунктуальні, ...але за це мають далеко меншу платню, ніж мужчини. Жінки є використовувані, кривджені й окрадані". Зінаїда Мірна писала в "Новій Хаті" 1936 р., ч. 9, що "сама кваліфікація жіночої праці за нижчу від чоловічої робиться шаблюново. Це та рутина, яка заїдає людей, яка не дозволяє їм відтулити хоч раз у житті очі й подивитись навкруги себе, щоб побачити нові явища, нові обставини життя, які вигнали жінку з дому на працю, на заробіток". А Наталія Кобринська пояснює це неприхильне відношення звичаю чоловіків, віками звиклих поводитись з жінками "як із нижчими та ігнорувати 'короткий' жіночий розум", — "щонебудь вийшло б від жінок, мусить бути недозріле, непродумане й непрактичне". А вже недавно перша радна міста Дітройт з 1949 р., Маруся Бек, згадує: "Як дуже відчула я легковаження жінок у громадському житті. Мені не давали голосу, мене не хотіли слухати, а коли я добилась успіху, виступу, то мене ставили завжди на останнє місце". В Англії на протязі 39 років вносили до парляменту 18 разів проєкт закону про права жінок і стільки ж разів він був відкинутий. Його замовчували, висміювали, відкладали. В ЗДА при особливому адоруванні жінок у ті часи, коли в середині XIX ст. традиція з піонерських часів ще сильно відчувалась, жінки в порядку правничому не мали ніяких прав. Всі ділянки праці, крім господарства в родині, фабричної праці і навчання в початкових школах, були для них закриті, хоч уже була заснована "The National American Women Suffrage Association" (1848 р.). Внесок на дев'ятнадцяту поправку до конституції входив до Конґресу п'ятдесять разів", згадує в статті "Рівноправність американського жіноцтва" Марія Демидчук. "Кожного разу його відкидали, бо не мав відповідної кількости голосів". "На залізничних стаціях зустрічали тих жінок - піонерок свистами, а в кругах репрезентантів називали їх "гієнами в спідницях". В Канаді довгий час діяла "Dominion Women's Enfranchisement Association". Ця установа мала характер освітній і велику увагу звертала на пропаґанду своїх ідей серед молоді. В Німеччині за права жінок боролась "Deutsches Verband fuer Frauenstimrecht". Метою цієї організації була не лише боротьба за поширення політичних прав жінок, але також і старання навчити жінок користатись тими правами, які вже досягнені.

В Італії, Голляндії, Данії, Норвегії жінки мусіли теж переходити крізь великі труднощі, бо й там під словами "нарід, нація, людськість" розуміли тільки мужчин. Жінки в Іс-

ляндії до середини XIX ст. могли вчитися лише в початкових школах. В багатьох країнах сестри діставали спадщину вдвічі меншу, як їх брати. В Норвегії жіночий рух відіграв вирішальну ролю в історичний момент утворення норвезької самостійности. У 1898 р. була організована в Норвегії Національна Асоціяція. В 1905 р. вона організувала голосування жінок у питанні про звільнення Норвегії від Швеції. Триста тисяч жінок, на той час майже половина дорослого жіночого населення країни, **висловилась за розв'язання унії, себто за свободу Норвегії.**

Жіночий рух захоплював все ширші кола. Шведська письменниця, Фредеріка Бремер, (1801 - 65) романом "Ґерта" викликала полеміку про жіноче питання. Пізніше її романи були перекладені майже на всі европейські мови. З фінських жінок перша виступила з домаганням прав для жінок письменниця Сара Ваклін. Вона писала на цю тему статті і заснувала кілька дівочих інтернатів. Академічної освіти й лікарських студій для жінок домагалась дружина поета Рунеберґа. До цих жінок приєднали свій голос інші і в скорому часі в поході за права жінок перед повели саме фінки, бо там найскорше, у 1906 р., вже по першій революції в Росії ввели загальне виборче право для всіх. Крім фінок найбільше досягли спочатку XX ст. австралійки і новозеляндки.

(Далі буде)

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СФУЖО

У 1960 р. вперше буде розділена літературна нагорода Марусі Бек за найкращу новелю або сюжетне оповідання жіночого пера. Передбачені дві однакові нагороди у висоті $100.00.

Надіслані твори розгляне жюрі у складі: Галина Журба, Наталя Лівицька-Холодна і д-р Богдан Романенчук.

Новелі й оповідання надсилати на адресу канцелярії СФУЖО: WFUWO, 909 N. Franklin St., Philadelphia 23, Pa.. USA. Реченець конкурсу замикається з днем 31 березня 1960 року.

КОМІТЕТ ЛІТЕРАТУРНОЇ НАГОРОДИ

ПОМЕРЛА ПАНІ ОЛЬГА ПЕТЛЮРА

Наспіла сумна вістка з Парижу: в понеділок, 23 листопада 1959 р. померла пані Ольга Опанасівна Петлюра, вдова по сл. п. Головному Отамані, Симоні Петлюрі, проживши 74 роки.

Ольга Опанасівна з дому Більська, роджена 23 грудня 1885 р. в Прилуках на Полтавщині. Одружилась зі Симоном Петлюрою в Москві 1909 р., де вона була студенткою університету. Обоє стали тоді найактивнішими громадянами тодішньої української громади в Москві. Там і народилась їх єдина дочка Леся.

Ольга Опанасівна, скромної і привітної вдачі, була вірною дружиною і співробітницею свого чоловіка, ділила його долю й недолю, а після трагічної смерти Головного Отамана в 1926 р. і передчасної смерти дочки на туберкульозу легенів у 1941 р. осталась самотною в Парижі в неприятливих матеріяльних обставинах. Українське громадянство опікувалось нею, за що вона завжди виявляла глибоку вдячнсіть.

Трагічні переживання важко відбились на здоров'ї Ольги Опанасівної. В останніх роках вона втратила майже цілком слух, а опісля й зір, та вона не нарікала, але була в погідному настрої до самої смерти. Вістку про її смерть прийняло українське громадянство, а зокрема жіноцтво, з великим жалем і сумом. Хай же вічно живе серед нас Світла Пам'ять про дружину Головного Отамана, Ольгу Опанасівну Петлюрову!

Сл. п. Ольга Петлюра

ГАННА ЧЕРІНЬ

Триста літ вперед

(ДЛЯ РОЗВАГИ)

З дверець гостроносого, схожого на усміхнену щуку ракетопляну вийшла струнка зеленоволоса пані і рвучко скинула захисний покрів із прозорою маскою. З-під міжпланетного комбінезону майнула розлогими калиновими китицями весела вишита блюзка, заправлена в довгі вузенькі чорні штани. Пані струснула зеленими короткими кучерями і, перейшовши широку круглу площу, попрямувала до Веселого Дому, де люди відпочивали й розважались кока-кавою і нервіновими піґулками, слухали підсвідому музику та грали в перегони атомів.

— Одна кока-кава без нічого, — замовила пані, не відчуваючи потреби піґулок. Кельнерка здивовано глянула на неї, бо такі замовлення бували не часто. Скоріше замовляли нервін без кока-кави, ніж навпаки. Нервін необхідний для підтримання метаболізму і розпруги нервів. В старі часи, кажуть, від перевтоми нервів люди вмирали... Проте, кельнерка подала зеленоволосій пані замовлену нею кока-каву і цитринного кольору картку, на котрій пані відмітила якийсь знак. Грошей тепер не було, і за все платилося позначками на кредитних картках.

— Пані не з наших сторін? Часом не з Місяця? — запитала кельнерка.

— Я — Землянка, але 100 років прожила на Марсі. Тількищо прибула. Там, як ви знаєте, нервіну не вживають. Там люди всі такі ліниві й сонні, як моя покійна прабабця з України. Вона й там нарікала на великий рух і швидкість — а там же атомотор їде лише 300 миль на годину! Ми мусіли вдоволити її прохання й дали її вмерти... Я не хотіла погодитись і дуже сердилась на бабцю, але вмішався тато і сказав, що бабця таки справді хоче вмерти, і нема її чого мучити!

— Лю! — Почулось раптом. — Це ти? Скільки ж то літ ми не бачились! Мабуть, що стотридцять уже буде!

— Вітаю тебе, Ві. Тобі до лиця твоя лиса зачіска, ти ніколи не відстаєш від моди! Тільки подумати, які були колись дурні люди, що із лисих сміялись!

— Як сміялись? Та ж наймудріші люди були лисі або принаймні напівлисі. Ні одного значного чоловіка не було, щоб хоч на четвертину лисим не був...

— Та старшим ще прощалося, а молодим не спускалося... Так і казали: лисий дурень...

— Не розумію цього. Адже бути лисим — це чиста космічна форма, вища елеґанція!

— Цілком з тобою згодна, і я б сама зараз же пішла до перукарні, якби не справила недавно ввесь зелений одяг під моє нове зелене волосся. Це остання мода на Марсі, і я ще трохи так походжу. Я тут проходячи вже не одну зелену бачила...

— Та ще носять зелене волосся, але вже трохи домішують жовтого. Проте, після лисого стилю цей колір на другім місці.

Ві присіла на вузеньку жертку, що, відповідно до жіночих розмірів, правили тут за стільці, і замовила собі нервіну.

— П'ять піґулок, — сказала вона й пояснила здивованій Лю: — Завтра іспити з абстрактної калейдоґрафії... Поговорю трохи з тобою та й полечу додому. Заведу патефон із лекціями та й ляжу спати.

— Дуже добре, що ти перейшла на систему навчання вві сні, — похвалила Лю. Я теж вчилась цією методою, а оскільки я від тебе на яких 80 літ старша, в той час це була ще новина, і нас, піонерів, вважали напівбожевільними. Проте, я ані трохи не збожеволіла, а добре й приємно спала й заощадила собі не одну зморшку на лиці... А лекції вільно припливали в мозок уві сні, і ніякі інші думки не ставали їм на перешкоді. Так я одержала мій ступінь Архидоктора Фосфоричних Наук та Модерата Космічних Припущень.

— Ти певно з Марсу? — Спитала Ві. Здається, ти казала, що збираєшся на Марс, коли я тебе востаннє бачила... Але то було так давно, що я вже й забула.

— Так, я з Марсу, — ствердила Лю. Тількищо прибула, ще й до свого осередку не зголошувалась.

— Ну і що ж там? Багато там наших? Чи часто воюють?

— Скрізь те саме. Так само, як і триста літ тому, каже мій батечко. Марс - упівці воюють з У-венерівцями, аж порох сиплеться! Саме як я вилітала, закінчився великий бій: взяли 300 полонених і заслали їх на Сатурн!

— А за що ж б'ються?

— О за різне. Ось чи можна писати "И" на початку слів. Марсюки кажуть, що можна, а Увенерівці — що треба. І не дійдуть до згоди.

— А що на те Карпато-Місячники? Вони ж завжди посередині?

— Вони й тут були посередині. На їхню думку, "И" можна писати на початку слів "Индик" та "Искра", т р е б а писати в словах "ИМКА" та "ИРО", але в словах "Иван", "Игва" та "Ивченко" треба писати "І" з трьома крапками... Дійсно, що посередині, за те їм і дістається з усіх боків. Минулого сезону їх так набила коаліція, що ввесь Місяць обгорнений радієвою пеленою, і тепер Карпато-Місячники на двадцять років в карантині.

— Добре, що ти мені сказала, Лю. А то я послала вже десять ураноґрам до Пе-156, а він мені ні слова. Та ж певно до них тепер ні-

чого не доходить... Ну й не буду ж я його 20 років чекати. Треба сповістити Мі-472.

— А що це за нумер? Я його не знаю.

— Та знаєш, Міша по-старокрайському. Такий маленький, 4½ фути зростом, але то він так тимчасово дослідами зменшився. Я причеплюсь, щоб він бодай на два фути виріс, бо мені не зручно до нього нагинатись.

— А ти наче підросла в останній час. Куди вища за мене!

— Піґулки доктора Зера. Люблю високих людей, і чоловіків, і жінок. Я б ще вище виросла, та боюсь, що хату треба було б перебудовувати. Та й у ракетоплянi не зручно. Люблю за це Карпато-Місячан. Хлопці, як орли, усі як на підбір, хто нижче семи футів, то вже й малий. А головне, природні велетні, не то що на піґулках спечені — одразу розпізнати. То вже нам, жінкам, можна трохи піґулками підвищитися, а чоловікам соромно. Треба одразу народитися як слід! От за те я й полюбила Пе-156 з Місяця, але ж 20 літ на нього чекати не в силі... Проте, на все життя не забуду його нумеру!

— Та хоч покажи мені твого маленького Мі. Які ж то він досліди над собою робить?

— А ось у мене є його фільмоґрафія, сказала Ві і зняла з шиї округлий медальйон. Ві натиснула ґудзичка — і на поверхні, як на екрані, з'явилась жива, рухома світлина гарного червоно - окого мужчини з шляхетним довгим носом, що посміхнувся приємно, а тоді зробив дуже кумедну міну.

— Правда, він втішний? Він усе щось вивчає, як і я, тільки я прямую вперед, а він тягне назад. Вивчає історію, геоманію, етнотопію. Хоче віднайти загублені землі й відновити стару Соборну Україну. Через те і зменшив свій природній зріст і почав навіть їсти, як то робили люди триста літ тому!

— Важну він вибрав область! Марсупівці від себе Увенерівців кияни відпихають, як їхні плянети одна до одної задуже наблизяться. Одні прапор тримають ультра-синім догори, другі інфра-жовтим, і часом як переплутають, то самі себе від злости по лобі б'ють. А Місячани, як завжди, посередині зорями і, звичайно, з місяцем посередині. А на національний гимн пропонують "Ой не світи, місяченьку"...

— Зовсім дурне, — сказала Ві. Адже ще п'ятьсот літ тому було відомо, що місяць не світить, тільки відбиває світло. І кожному відомо також, що колись, як ще люди мусіли їсти, на землі, себто, внизу, росла інфра-жовта кукурудза, а над нею вгорі було ультра-синє небо. Отже — синє зверху.

— І всім відомо, — сказала Лю, — що на праматері Україні ультра-синє Чорне Море було внизу, а інфра-жовті зорі — вгорі. То ж ясно, що жовте догори.

— "Кукурудза внизу! — гепнула маленьким, але дужим кулачком об стіл Ві, розливши при цьому склянку кока-кави.

— Ні, Чорне Море!

— Кукурудза!

— Море!

— Жовте!

— Синє!

— Твій пра-прадід був СХІДНЯК! — Вилаялась Ві.

— А твоя прабабця належала до Селянської Партії!

— Ось я тобі покажу! — Скрикнула Лю, яка не прийняла нервіну, а земна атмосфера з її нервовими пертурбаціями вже почала на неї діяти. Лю простягнула руку, щоб по-старокрайськи вчепитися в коси своїй опонентці, але оскільки та була лиса, нічого їй не можна було вдіяти. Волосся було єдиною вразливою площиною модерної людини, решта ж тіла була знечулена нервіном, і тому бійка не мала сенсу.

Питання синьо-жовтого прапора лишилося невирішеним.

ЕМІЛІЯ ГУНЧАК ОБРАНА ГОЛОВОЮ ЛУКЖ МАНІТОБИ

Пані Емілію Гунчак обрано головою Єпарх. Управи Ліґи Українськcих Католицьких Жінок Манітоби під час 15-річної конвенції, яка недавно відбулася в авдиторії церкви св. о. Николая . В конвенції взяло участь 61 делеґаток з Вінніпеґу та інших місцевостей.

Крім пані Гунчак до управи Ліґи увійшли пп.: Марія Дима, почесна голова; Марія Вавриков, бувша голова; П. Конефал, О. Кусса, М. Корніят (з Брендону), Кокольська (з Давфину) — місто-голови; Я. Дичок, рекордова секретарка; Д. Якиміщак, кореспонденційна секретарка; Т. Бодикевич, фінансова секретарка й А. Вавриков, скарбничка.

ГОСТІ В РЕДАКЦІЇ

Нещодавно відвідали редакцію "Жіночого Світу" визначні гості — інж. Дмитро Андрієвський, член ПУН і голова українських журналістів в Европі та артист-маляр, п. Олександер Булавицький з Міннеаполісу.

Перший приїхав на запрошення Президії УНО з доповідями до Канади, а другий приїхав до Вінніпеґу на Мазепинські Святкування УВАН з виставкою своїх образів. Як доповідь, так і виставка відбулися з повним успіхом при участі численної публіки. При нагоді свого побуту у Вінніпеґу шановні гості відвідали крім нашої редакції ще багато інших українських видавництв та установ, Владик обох церков та представників провінціяльного й міського урядів.

КАТЕРИНА АНТОНОВИЧ

Одяги козацької доби

(Закінчення)

Початок козаччини історики рахують з кінця п'ятнадцятого віку... До трьохсот років можемо рахувати існування козаччини в Україні, але довго потім після зруйнування Січі Запорозької, ідея козаків і козацької держави існувала в нас далі, і нам, малим дітям, розповідали про козаків, їх походи, їх боротьбу за волю України. Були й улюблені книги в нас про хоробрих козаків, завзятих лицарів. І кобзарі співали нам про славу козацтва. Дуже часто і між поміщиками-панами і між селянами можна було зустрінути таких, які казали "ми козаки", ми "козацького роду", кріпаками ніколи не були, хоч жили вони на хуторах, займались сільським господарством, але була різниця між ними й селянами. Традиція козацтва ще існувала за моєї молодости. Батько мені казав: "Пам'ятай дочко що й ми козацького роду, що твій прадід був на Січі на Запоріжжю військовим писарем" і я таки все життя це пам'ятаю. Нераз цікавило мене питання: "як тепер з козацькими традиціями?"...

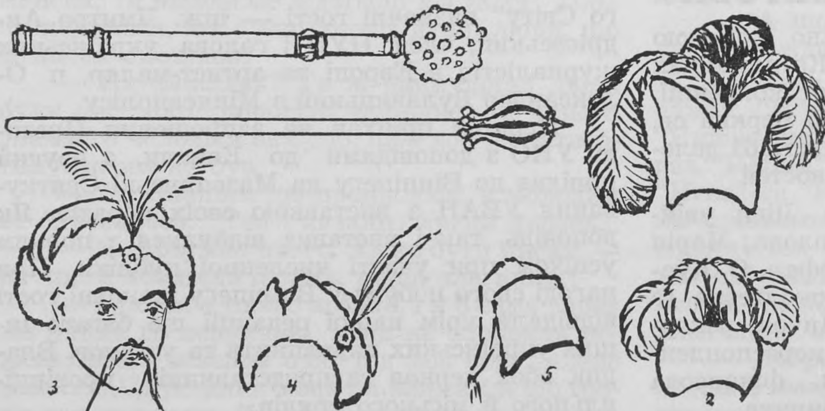
І так несподівано приємно було зустрінутись тут уже, в Канаді, з видатними українцями, які також знали й пишались тим, що вони "козацького роду". Це: маляр Булавицький, скульптор Мухин і учений проф. Яр. Славутич. Чимсь таким своєрідним близьким віяло від них, якось вони були такими зрозумілими. В них відчувалась *козацька традиція* — і це була відповідь на мої сумніви, що: "живе ще козацька традиція"!!!

Козацькі одяги: Одяги козацькі з часами мінялись, але найбільшої краси й пишности вони досягли в 17 віці в часи найбільшої слави і розквіту козацької держави. Тут, на жаль, не можна побачити наші старовинні козацькі одяги, як напр. в Україні в музеях (хіба тільки куски матерій того часу з прекрасними, затканими кольоровими шовками, квітами в музею Осередку Культури й Освіти у Вінніпеґу, з яких шили козацькі одяги).

Одяг гетьмана

Головні одяги того часу це жупан і кунтуш. Про них докладно сказано в "Жіночому Світі", ч. 10, 1957 р. і повторювати, на жаль, не можемо. Скажемо хіба, що жупан в Україні носили до самих останніх часів, тільки робили його з темного сукна, чорного, синього, чи сірого. В кунтушах як і в жупанах була одягнена армія Української Народньої Республіки. Поверх кунтуша, чи для паради, чи для тепла, козацька старшина як і гетьман, полковник, підполковник, одягали кирею (мантію), яка закривала одяг зверху й запиналась спереду на петлі, чи одягали її віль-

Чч. 1, 2, 3 гетьманські шапки; ч. 4 шапка козацької старшини; ч. 5 шапка козака-запорожця зі шликом. Вгорі (зліва) гетьманська булава, під нею пернач, ознака влади полковника.

но, а коло шиї запинали на золоту чи срібну застібку. Цю кирею робили без рукавів, з тяжкого шовку чи оксамиту й підшивали матерією іншого кольору, а в зимі дорогим хутром — соболями, бобром, куницями, горностаями, як ми бачили і в жіночих одягах. Зверху пришивали великий хутровий комір, робили золоті й срібні прикраси й застібки, іноді петлі з золотої тасьми.

Чоботи. Гл. "Український народній одяг" К. Антонович, видання "Жіночого Світу". Треба тільки додати, що в козацької старшини вони були шиті з різнокольорового сап'яну (сап'янці) червоного, зеленого, жовтого, але зверху прикрашали їх, властиво розшивали, шкірою іншого кольору. Тут ми мусимо ще раз вказати на різницю наших і московських чобіт. Наші чоботи завжди мають рівні загиби, а московські складаються "гармонійкою". Цю помилку, на жаль, часто роблять і наші добрі графіки, рисуючи московські чоботи замість наших.

Шапки козацької старшини різнились залежно від ранґи старшини: У гетьмана шапка була іноді досить висока з дорогого хутра, рівна, з верхом з оксамиту чи шовку (брокат, парча) з струсовими перами, які стояли високо над шапкою в різні сторони. Іноді хутро на шапці спереду було розрізане і стояло двома рогами. Іноді було невисоке, лежало полосою навкруги голови оздоблене двама невеликими струсовими перами спереду в різні сторони (гл. рисунки). Полковники й підполковники також мали хутрові шапки, але без стурсових пер, зате мали інші, як орлині, соколині, які припинали не спереду як у гетьмана, а з боку. Пера до шапки припинали золотою пряжкою, яка в гетьмана іноді спускалась на чоло, а іноді припиналась до хутра. Були шапки і без пер, зі шликом. Це довгий кольоровий верх шапки, що звужувався і звисав з голови запорожців. Шапки шили також з баранячих смушків.

Булава, пернач. Необхідна приналежність гетьмана — це *булава*, а полковників — *пернаг*.

Булаву передавали гетьманові зразу, як його обирали й на всяких виступах, парадах, представництвах він мав тримати в руці булаву, а полковник — пернача.

Тим ми закінчуємо опис одягів з розквіту козацької доби, які ми подавали на сторінках "Жіночого Світу" з нагоди Мазепинського Року.

ТЕТЯНА ДУШЕНКО

НА КУРОРТІ

(Закінчення з попереднього числа)

Іменини

Харчі постачалися частинно місцевими купцями, але більшість привозили з Савтгилу панове з Пласт Прияту. Часто бувало, що одні чи другі спізнялися, або не привозили того що треба і тоді ми мали мороку. Наші так гарно уложені стравописи ішли намарно і ми мусіли імпровізувати. Цього найбільше не любила пані Стеся; як у старшої жінки, все мусіло іти в неї за минулорічними способами. Пані Галя, молода господиня з малими дітьми вживала новіші практики й нераз казала мені:

— "Пані Стеся досконала куховарка, але не застановляється над тим, чи в інших умовинах не слід щось іншого зробити. 'Так було...' або 'так мій старий любить...' — це її арґумент, а нам треба питатися чи це добре, або доцільне". Тому, що я була цілком нова в тих умовинах, я не вмішувалася в дискусії, тільки пильнувала свого діла, себто магазину, видачі харчів та опалювання і висиджування над басейном. Так я колись над Дністром сиділа. Пригадалася рідна Циганівка й давні літа.

Яке ж було моє здивування та радість, коли виявилося, що маґістер Куроріз, що постійно привозив хліб із Савтгилу, жонатий з моєю товаришкою з гімназії, Тоською. Дразнила я її колись "Тоскою", бо в неї були чорні, довгі коси і дзвінкий голос, а мрією її життя було стати співачкою, як Саломея Крушельницька. Мрією мого життя в той час був Ромко, і вона мене дразнила разом з іншими: "Ромео і Джулієта". А я страх не любила, коли мене хтось називав Джулієтою чи Юлькою, бо моє ім'я Юліта і признаю тільки ще здрібніле "Літя".

— "Так мене запрошує Тоська до себе?" — питаюся в маґістра.

— "Запрошуємо обидвоє" — каже.

— "Але ж я не можу залишити кухню!"

— "Про це ми вже подумали" — потішає мене. "В п'ятницю буде прогулька і тоді пані вільні. Я приїду ввечорі в четвер і вас привезу. Знаєте, Тоська не має на кого малих дітей лишити, а дуже хоче з вами побачитися".

Я сердечно подякувала, бо й я дуже хотіла з нею побачитися. По довгих роках на чужині кожна особа з рідного села має вагу золота. І нарешті прийшов четвер, приїхали ми до неї. Змінилася колишня красуня...

— "Я обтяла коси, бо так легше з дітьми Але ти добре виглядаєш! І чи ти знаєш яку несподіванку ми тобі приготовили?"

— "Ні" — відповіла я. Мені чогось дуже трудно вгадувати найпростіші справи.

— "Та ж завтра твій день народження",

— будемо святкувати! Ось уже й діти навчилися співати "Гепі биртдей", — заговорила вона своїм мелодійним голосом.

— "Вибач, кажу, я ніколи не святкую день свого народження, тільки іменини".

— "Та ж то в тебе то саме, — сміється вона. Твої батьки передбачливо дали тобі ім'я тої святої, що була в календарі в день твого народження".

Це була суща правда і за це я своїм батькам дуже вдячна. Коли діточки полягали спати, а маґістер пішов на якісь сходини, ми почали пригадувати старі часи. Сиділи ми до пізньої ночі, доки не вернувся Тосчин чоловік. Наступного дня продовжували наші розмови. І про пані Стесю, і про пані Галю, і про всіх інших пань, що колибудь працювали в кухні табору, дістала я повну біографію та характеристику.

— "І коли тепер сóлите бульбу?" — запиталася з великим зацікавленням Тоська. "Бо пригадую, що кожного року є розмови про це, коли краще солити, чи зараз, чи як закипить, чи аж під кінець, коли вже зварилася бульба".

— "Не знаю" — мусіла я признатися, — бо я більше поза кухнею працюю".

— "А чи ти теж уживаєш огірковий сік для цери? Бо вона в тебе така гладенька!" — питалася далі Тоська.

Це мене заскочило і я, мабуть, зробила дуже здивовану міну, бо вона поспішилася вияснити:

— "Коли в нас був тільки Славко, я теж працювала в кухні, щоб малий легше призвичаївся до табору і тоді ми завжди рано краяли огірки на салату і витискали сік, а тим соком намазували обличчя, щоб воно було гарне".

— "Такого більше ніхто не робить, бо ми краємо огірки пів години перед видачею, щоб не зів'яли вітаміни і не витискаємо соку, бо там вітаміни, як каже пані Галя", — відповіла я.

Мусіла й я про себе розповісти і це заповнило решту дня. Пізнього вечора відвіз мене маґістер до табору і ще довго, довго махала Тоська білою хустинкою. Хто знає коли знов побачимося!

Прогулька

На другу п'ятницю знов була прогулька і я вирішила поїхати, бо це мало бути над берегом великого озера, де прекрасна пляжа, майже так як над морем. Цим разом харчевими припасами завідують самі мужчини, і я тільки чекаю з пані Галею, щоб усе було завантажене. Придивляємося пластунам, бо під час видачі на те часу нема. Такий рух, що мусимо пильнувати нашу кохлю та їхню менажку. Чути тільки нетерпеливі голоси:

— "Ще!" "Є репетка?" Або іноді — "Я цього не їм!"

Ось милі новачки з сестричками та смілі новаки з братчиками, всі по спортовому з наплечниками, що немов гора лежать на дрібних спинах. Між цими малятами є й діти пані Галі, і вона раз-по-раз махає на них пальцем.

Там далі стоять юначки та юнаки зі своїми булавами. Дівчата чудові, хлопці вольові. Дивно вражає нас мода, що виникла між одними та другими.

Хлопці запустили собі козячі бороди, і хто чорнявий, то воно ще сяк-тка виглядає. Але біляві немов невмиті або заїджені.

Дівчата знов натягнули на себе — у цю спеку — величезні чорні пульовери з довгими рукавами, наділи солом'яні капелюхи з зелеными лентами, — а ноги в них голі, в легеньких сандаликах. Команданткa їхня така як усі, це, мабуть, вона таке й зарядила, побачивши, що всі відпочинковці в Савтгил Колоні, жіночої статі, нище двадцяти років так одягаються. Командант юнаків пишається майстерно вирізьбленим списом з твердого дерева, прикрашеним кольоровими перами. Подібні патики мають теж його підлеглі, тільки вони з верби і більше виглядають на палиці. Частина цих паличок опинилася в руках дівчат, на знак певної симпатії. Протилежно до юнаків, їхній командант чисто обголений і виглядає як статуя. Він ходить, їсть і спить на струнко. Голос у нього прекрасний, зачинає бойову повстанську пісню, а за ним підхоплюють мелодію та слова всі, що вже дістали свої голоси, хоч, то ще невироблені юнацькі тенори та баси. Пісня дзвенить, піднімається понад табор, має разом з прапором і будить надію, що: "през шаблю маєм право", — що наше військо росте і що:

"Чи скоро вольні будем знов,
Розсудить меч, розсудить кров".

Ще багато цікавого могла б я написати про цю прогульку та моє перебування на курорті, але мушу спішитися, бо передомною знов лист і мене ласкаво просять погодитися на працю в кухні табору морських пластунів над океаном!

Марія Вавриков в Апеляційній Раді

Минулого червня на сесії манітобської леґіслятури ухвалено створити спеціяльну раду, що приймала б апелі від мотористів, яких судовими вироками позбавлено права на їзду автами та різні проступки у зв'язку з законами автового руху. До цієї ради, що складається з чотирьох членів, назначено відому громадську діячку у Вінніпеґу, п. Марію Вавриков, що не тільки веде свою адвокатську канцелярію, але бере активну участь у всіх важливих ділянках суспільного життя.

НАШ ЛЬВІВ

Наш любий Львів, наш рідний Львів,
Це город галицьких князів.
Він в Листопадовому Зриві
Свідчив сердець чуття правдиві.

На пісні боєвої звук
Вхопили зброю сотні рук...
"Не буде більше кривд, не буде"! —
Кричали молодечі груди...

Знялися гордо догори
Свободи вільні прапори.
І Сонце Золотої Волі
Нам рани гоїло і болі...

Кайдани впали навісні,
І радісні, дзвінкі пісні
Співала доленька ласкава:
Героям Слава! Тричі Слава!!!

Іванна Савицька

—o—o—o—

ГОСТИНА СВ. МИКОЛАЯ

СКРИП, РИП!
ДУБОВІ ДВЕРІ ЗАСКРИПІЛИ,
В МАРУСІ ОЧЕНЬКА ГОРЯТЬ:
— НЕВЖЕ Ж ІДЕ ВЖЕ МИКОЛАЙ?

— ОХ НІ, МАРУСЮ, ПОЧЕКАЙ,
ВІД ВІТРУ ДВЕРІ ТАК СКРИПЛЯТЬ,
СНІЖИНКИ В ХАТУ ЗАЛЕТІЛИ,
ГУЛЯЮТЬ, МЕРЕХТЯТЬ.

ЦИТЬ! ЦИТЬ!
МАРУСЯ ЖДАЛА І ЗАСНУЛА,
СОН ОЧКА ЇЙ СТУЛИВ . . .
— О — ЯНГОЛЯТА, НЕ ЗБУДІТЬ,

ТИХЕНЬКО ДВЕРІ ВІДЧИНІТЬ! —
СВЯТИЙ ОТЕЦЬ ТАК ГОВОРИВ.
МАРУСЯ СПАЛА І НЕ ЧУЛА
ЯК ВІН ДАРУНКИ ПОЛОЖИВ . . .

М. Матвієнко

—o—o—o—

П'ЯТАЧОК

Був собі грошик-п'ятачок. Кругленький та блискучий. Несла його в руці Маруся. Ішла Маруся понад річку. Було темно надворі. Сказала Маруся:

— Я дуже боюся! — і побігла швиденько в хату. А коли бігла понад річку, біля млинка загубила п'ятачка. Котився п'ятачок, котився довгу мить — і вже на снігу, над самою річкою лежить.

А ніч була темна та чорна, і нічого не було видно. Аж ось через той гай ішов до дітей святий Миколай. Ішов, ішов... Дивиться: щось блискуче на дорозі! Приглядається — а то п'ятачок на самому березі річки лежить. А якби він ще один крок ступив, то у воду впав би і всі дарунки потопив!

Каже Святий:

— П'ятаче, п'ятаче, славний козаче! Врятував ти мене від біди — проси ж у мене чого лиш хочеш! Я святий — все тобі зробити можу, чого тільки забажаєш!

А п'ятачок його просить-благає:

— Святий Отче Миколаю! Дай, щоб завжди і всюди мене лиш на добро вживали люди!

А Святий йому:

— Хай так і буде!

А другого дня ранком, скоро, не поволі, йде понад річку Ганнуся у школу. Побачила п'ятачок, зраділа знахідці, і почала думати-гадати:

— Зможу я тепер у крамниці цукорки купувати!

А п'ятачок як почув — так і покотився геть від Ганусі. Котився, котився

довгу мить — і вже на землі при шляху лежить. Не могла його знайти Ганнуся і сумна пішла дальше.

Аж іде-підскакує — скакіць, скакіць! — дорогою у школу Гриць. Побачив п'ятачок, зрадів знахідці, почав думати-гадати:

— Піду в кіно — так, щоб не знала мами!

А п'ятачок, як почув, та й покотився геть від Грицька. Котився, котився довгу мить — і вже на землі під каменем лежить. А Гриць не міг його знайти — і сумний пішов дальше.

Ішов дорогою Данило. Ніс у руках торбину та чорнило. Побачив п'ятачок — зрадів знахідці. Почав собі думати-гадати:

— Сьогодні в школі будуть грошики збирати, щоб на Різдво бідні діти могли разом з нами радіти. Треба й мені поспішати — п'ятачок туди віддати.

Взяв Данило п'ятачок у жменю, сховав у кишеню і веселий скоро, не поволі, побіг у школу.

А на перерві пішов до Галі, що в мальовану скарбонку грошики збирала. А там черга дітей стояла ось-таааааака! Діждався він і кинув у скарбонку п'ятака.

Зрадів п'ятачок: щасливий це був у нього день! Аж дзенькнув він на радощах: "Дзелень!".

(Зі збірки оповідань та казок
Лесі Храпливої
"Вітер з України")

НІНА МУДРИК-МРИЦ

ПРИГОДА З МИШКОЮ

МИШКА В КЛУНЮ ПОСПІШАЛА
І В ГЛИБОКУ ЯМКУ ВПАЛА,
ХВОСТИК СОБІ ВІДЛАМАЛА
І ПЛАКАТИ ГІРКО СТАЛА.

ТРЕБА МИШЦІ ПОМАГАТИ,
ШВИДКО ХВОСТИК ПРИШИВАТИ,
ДАЙТЕ ГОЛКУ Й НИТКУ СИВУ
ПОРЯТУЄМ НЕЩАСЛИВУ.

МИШКА ДЯКУЮ СКАЗАЛА
УЗЯЛИСЬ МИ ПРИШИВАТИ,
ВШИЛИ ТАК, ЩО Й НЕ ПІЗНАТИ,
Й ЗНОВ СОБІ ПОМАНДРУВАЛА.

Рисунок авторки

ГАННА ЧЕРІНЬ

СМІШНЕ

ОЙ, ЧОГО ЦЕ Я ПОГАНА?
ГОЛОВА, НЕМОВ БАНЯК!
ЩО Ж ЦЕ СТАЛОСЯ З НОГАМИ,
ЧОМ ВОНИ СКРИВИЛИСЬ ТАК!

І ЧОМУ ЯКАСЬ КАРЛЮКА
ЗАМІСТЬ НОСА, ПРЕТОВСТА?
А ЯКА Я ДОВГОРУКА!
ТА НЕВЖЕ Ж ЦЕ Я ТАКА?!

Я ЗЛЯКАЛАСЬ: ЦЕ НЕ СМІШНО!
ТА ПОГЛЯНУЛА, АЖ ЛЕСЬ
ТЕЖ ТОВСТИЙ, НЕНАЧЕ ДІЖКА,
ТАК НЕМОВ НАДУВСЯ ВВЕСЬ.

А ОЛЕНКА — КРИВОБОКА,
А В ЮРКА — ЧОТИРИ ОКА!
— ОХ, ЯКІ У ВАС РОТИ!!!
— ХА-ХА-ХА! НЕ КРАЩА Й ТИ!

ТУТ МИ СТАЛИ РЕГОТАТИГЬ,
НА ВСІ БОКИ ПОВЕРТАТИСЬ.
— ОЙ, РЯТУЙТЕ, ТРІСНУ З СМІХУ!
ОТ ТЕПЕР МИ МАЛИ ВТІХУ!

КАЖЕ ЛЕСЬ: — СТАВАЙТЕ В РЯД!
НАЧЕ ВІЙСЬКО НА ПАРАД!
СМІШНО МИ МАРШИРУВАЛИ,
НАЧЕ ЖУРАВЛІ НА МУШТРІ...
ЦЕ БУЛО НА КАРНАВАЛІ —
У КРИВІМ ПУКАТІМ ЛЮСТРІ.

LET'S SLOW DOWN

"Answer me immediately, I'm in a hury. Is it 'Yes' or 'No'?" someone asked in a shrill, strained and tense voice.

"I have so many things to do, I don't know where to begin," moaned another, greatly distressed.

"I haven't time for this. Perhaps, tomorrow. Leave me alone!" exclaimed a third person in exasperation.

"You are trying to do too much. What's your rush? Take it easy!"

"I'm sure if you slow down a little, you will accomplish more."

Such comments are often heard on many occasions and although good advice is often given, none of it is followed because everybody is rushing to do something.

These days, it seems, people are so involved with their own interests, aspirations, social activities, organizations, entertainment and other obligatory engagements that they just can not get off the merry-go-round whirl. Slow down? Why that's impossible! Not now—"perhaps, someday" when there is more time; for time is the essence, everywhere. Yet, two generations back, there was no such problem. Our grandparents had plenty of time to work, rest and enjoy life without great speed and frustration.

Fifty years ago the mode of travel was by ox and cart. Sometimes it took all day to travel ten or fifteen miles to town. After making his business transactions, a farmer loaded his wagon with bags of flour, sugar, rice and other commodities for the simple and wholesome meals that his wife prepared for the family. Their needs and supplies were truly simple. On his way home, he had time to enjoy his surroundings—the blue sky, the song of the birds and the colourful, wild flowers and foliage of the countryside. People in those days also had many worries and hopes, but they had time to think, to discuss matters and then make careful decisions. They had time to meditate and to pray for guidance. They talked about their troubles with God and quietly listened to HIS answers. They did things more slowly!

Then, came the horse and carriage. The people of this era moved a little faster, in work and travel. With horses, a farmer could do more work from sunrise till sundown. Stones were rolled away, trees were uprooted, land was cleared, tilled and seeded. This was done without too much hurry. There was time for work and time for simple pleasures. He visited his neighbours, attended church regularly and participated in village meetings. He was becoming interested in politics, education and in general improvements around his home and town.

While this was taking place, newly invented machinery was gradually introduced to farm owners. With binders, tillers, seeders and threshers more land was cultivated and more grain was harvested each year. The monetary returns were greater and soon the farmer saved enough to buy a car which enabled him and his family to travel faster to other towns or nearby cities where many of their purchases were made. His horizon and interests were widening. He had opportunities to compare and plan for a better, more modern way of living. To keep up with the changes around him he had to do things more quickly for he was part of a more progressive town and age.

As the years rolled by, newer homes with more modern facilities replaced the old. New schools were built, for education was becoming an important part of their life. As students finished high school they planned to attend the university. Thus, in due time, families moved to the city where they had quicker access to the things they wanted. Here, too, life was more exciting for with its "hustle and bustle" the city was more attractive to young people. The city offered more opportunities for study and work. There were better jobs with better pay; there were more places to see and more things to do.

Earning more money, people began to buy bigger homes, new furniture, new cars and other luxuries. They travelled by train or plane to distant countries and more exclusive places during their vacations. They just "had to keep up with the Jones's." To attain such dreams and ambitions, often both parents worked every day, while school children were left to look after themselves and solve their own problems. It was more important to give the children all the comforts the parents missed, than to supervise their training at home and develop their characters. Thus, while in pursuit of money to exchange for ultra modern conveniences and comforts, parents missed an all important link during their children's very impressionable age, and wondered later about their habits and behaviour.

Grandfather had to walk one to five or more miles to school in his day. But, during the last few years, it has become very easy for grandson to travel. Hopping into the new convertible car that mother and father bought for him, he races through the streets to arrive a few minutes before classes begin. After school he speeds through the busy traffic to meet someone at the other end of the city, turning corners on two screeching wheels. Such fun and thrill! This is much better than going home. What does it matter where he goes, his mother isn't home, anyway.

Eventually, of course, he will be home; for part of his excitement and enjoyment is there, brought to the living room through the medium of the latest invention, the television. Since programs are on schedule, everything in a home revolves around them. Someone remembers that a special

play is on at a certain hour and rushes to see it. In many homes, family members do not sit together at the table for dinner—this is a thing almost of the past. TV snacks have taken the plase of this. There is no time anymore for the parents to talk about the day's happenings with their children. Sometimes, a house with a large family is like the intersection of a busy street where people are moving quickly in one or another direction; and, the jingle-jangle of the telephone reminds one of the honking of impatient drivers on congested street corners.

Outside of the home there are friends, car trips, parents at work; inside the home there are no quiet talks, no time for study, no time to exchange ideas with friends and visitors. Every person seems to have his own interests, his own desires, and modes of entertainment. Is it little wonder that children are often too tired, too sleepy and too irritable to do well at school? Is it little wonder that there are so many failures at the end of a school term? Is it little wonder that young people are often rude, disobedient and irresponsible? There just doesn't seem to be time to learn, to teach, to guide and explain. Everybody is hurrying and rushing.

Although Science in the past years has brought us new inventions, new comforts, more modern conditions, it has robbed us of time—time to think, consider, plan and discuss matters of immediate importance to ourselves and our families. Let us look again to the days when our grandparents lived. Perhaps, we can recapture to some degree, their way of life.

We should try to enjoy the little things around us; to spend more time on spiritual, not on material gains; to help each other be strong, capable and steady; to appreciate our many blessing, such as good health; to enjoy the beauty of Mother Nature in all her glory, to meditate and talk things over with God and to follow HIS voice.

People who lead a more simple life will be less nervous, less strained and less impatient. Let us relax—then, life will be more enjoyable, more rewarding, more peaceful and more harmonious. Let us slow down! **Halia Hawryluk-Charney**

З НОВИХ ВИДАНЬ

РЕЦЕНЗІЇ

О. Войценко: ІНШИЙ СВІТ — ІНШІ ДНІ. З подорожнього нотатника — 1958. Вінніпеґ 1959. Стор. 212. В-во "Тризуб".

Авторка, уродженка Канади, вперше відбула свою довшу подорож до Европи й відвідала такі країни, як Францію, Бельґію, Голляндію, Зах. Німеччину, Австрію, Швайцарію й Англію. Вона "на гарячому" списувала свої помічення й переживання й друкувала їх на сторінках вінніпеґського "Українського Голосу" (його правописом) та "Жіночого Світу" (гл. ч. 3, 1959). Тепер це все зібрала вона разом і видала в формі книжки з додатком ілюстрацій, цитатів, титулів і підтитулів і з виправленням первісних коректорських помилок в роді "процедура", зам. професура (стор. 15) і ін.

Дві речі заслуговують на окрему увагу в цій книжці. Поперше: широкий, універсально-український підхід в оцінці людей, подій і фактів, що проявляється в описі українського життя на еміґрації в західній Европі без уваги на конфесійну, чи політично-партійну приналежність поодиноких його представників. Подруге: незвичайно вміле, талановите й сердечно-тепле зображення всього пережитого в Европі. Авторка з справжньою майстерністю й дотепом змалювала свою подорож і цим дала надзвичайно цікавий образ післявоєнного життя в Европі. Її книжка не тільки документ часу, не тільки повчальний і високо-культурний твір, але й несподіваний, визначний літературний дебют. Треба тільки побажати, щоб ця книжка не була останнім виявом її творчих потенцій.

Яр. Рудницький

Леся Храплива: ВІТЕР З УКРАЇНИ. Оповідання та казки для дітей. Мюнхен 1958. Українське видавництво, обкладинка Северина Борачка. Ст. 142.

Твори для дітей Лесі Храпливої, довголітньої діячки в ділянці виховання, поетки й письменниці, не від сьогодні появлялись на сторінках "Жіночого Світу".

Та ось при кінці минулого року вона видала в Мюнхені збірку 30-ти оповідань та казок для дітей різного віку й виявила в них тонке розуміння дитячої психіки. Авторка не накидає дітям моральних засад, але вони виникають зі змісту творів, пронизаних гарячою любов'ю до України, її минулого, сучасного і глибокою вірою в її світле майбутнє.

Це все вона робить у легкій, зрозумілій дитячому світосприйманню формі, переконливо промовляючи до дитячої душі.

Це той вітер з України, про якого пише авторка в першій казці. Замкнена в страшній тюрмі Україна посилає вітра, щоб нашіптував її дітям, порозкиданим по світі, щоб не забували її, а готовились визволяти з лютої неволі, коли настане слушний час.

Як бачимо, книжка Л. Храпливої може стати цінним засобом національного виховання в руках виховників і дітей.

До кожного оповідання, чи казки додані пояснення незрозумілих для молоді слів і понять, як теж кожне має образок для унаглядення змісту.

При обдаруванні на Свята своїх дітей, чи теж дітей наших кревних, чи друзів не забуваймо про цінну, виховну книжку Лесі Храпливої.

Є. Стахова

Докія Гуменна: ВІЧНІ ВОГНІ АЛБЕРТИ. Едмонтон, Алберта, 1959 р. Стор. 184. Обгортка Вадима Доброліжа. Видання Петра Пауша.

"Вічні вогні Алберти", найновіша книжка Докії Гуменної про Алберту, одну з західніх провінцій Канади, написана гарно й цікаво. Її можна прочитати "одним душком". Наче в калейдоскопі пересуваються образи-описи багатої модерної Алберти зі зверненням уваги тут-то-там у давніше піонерське минуле.

Колишній сон авторки здійснився — вона опинилась на краю світу. Світу первісного дикого лісу, повного зелені, "із синім храмом неба вгорі, із сліпучим сонцем над головою, із веселим повітрям у грудях", де заходить нога тільки землеміра, взута в гумові чоботи, — шукаючи нафти й природнього газу.

Згодом "канадійсько-американсько-англійський капітал заснував усю Алберту вічними вогнями, безхвостими залізними птахами, що безперестань нахиляються і клюють землю своїми ненаситними дзьобами... цистернами з нафтою, наймоднішими фабриками, новими містами, промислом, припливом населення, зміною всього досі звичного укладу життя й побуту".

Завдяки відкритті нафти розбагатіла Алберта. З хліборобської країни стала індустріяльною. Розбагатіло також і населення. Розбагатіли й українці. Українські піонери, що ще не так давно завойовували канадійську природу, викорчовували перші акри дикого пралісу, тепер живуть у наймодерніших пишних домах-резиденціях з комфортабельним устаткуванням та з всякими найновішими вигодами й то незважаючи чи вони живуть у великім казковім місті Едмонтоні, чи на далеких фармах. Безповоротно минулися піонерські часи й пов'язані з ними початкові труднощі. Та одночасно й минаються вивезені з краю духові цінності українського народу, мова, традиція, а їх місце заступає модерний спосіб життя та, на жаль, з неукраїнським змістом.

І ось постає питання, а з ним і журба: як затримати молодь з українською душею, як зберегти в Канаді привезені з України культурні надбання?

Журяться цією проблемою провідні українські громадяни, канадійсько-українські батьки. Та відповідь дає сама авторка. Вперше треба піднести вище рівень українського життя. Замало самого сантименту, що мовляв, "так наші діди жили", замало вишивок і голубців. Треба піднести рівень життя так, щоб відповідав духові часу, треба показати молоді своєрідність і справжню красу української культури, не нижчу за блискучу тутешню — тоді й вона збережеться. А це ж так легко зробити! Треба тільки дати нагоду фаховим українським силам творити українські цінності. Створенням Українського Фонду можна розв'язати цю актуальну проблему.

Гарно й барвисто описує Докія Гуменна скомпліковане життя українців в Алберті, зупиняючись довше над життям-буттям деяких родин, головно тих, що нею опікувались та в яких домах їй довелося довше перебувати. З великим признанням згадує про заслуги й здобутки одної організації, зовсім поминаючи заслуги та здобутки інших. Розуміється, що вона описує тільки те, що їй показали, що вона бачила впродовж одного місяця свого перебування в Алберті. А шкода! Бож при найбільших здібностях авторки, при найкращій волі й навіть при всесторонній орієнтації годі виробити собі повний і б е з с т о р о н н і й погляд на все за так короткий час і то під кутом погляду одного середовища. І саме тут недолік книжки. Декому авторка й зробила кривду (гл. "Мої завваження..." А. Крамар — прим. ред.), декого, чи дечого зовсім не згадала, декого чи дещо може насвітлила занадто ярко.

Та, незважаючи на ці всі, **певно ненавмисні, недоліки**, книжка в загальному добра й цінна. Її варто прочитати всім. Читається легко, наче казка, про справжню, хоч і наче казкову Алберту.

С. Бубнюк

МОЇ ЗАУВАЖЕННЯ...

На книжковому ринку появилася нова книжка Докії Гуменної — "Вічні вогні Алберти", нова цінність у скарбниці української культури.

Скільки то треба було витратити енергії, щоб об'їхати цілу Алберту й зібрати всі ті матеріяли.

Ми маємо вже книжки про життя українських поселенців Алберти, одначе Докія Гуменна не тільки їх доповнює, але ще й пише про нові оливні відкриття, яких ще не було тоді, коли писали свої спогади її попередники.

Та найбільше згадує авторка у своїй книжці про життя фармерів і їх культурні здобутки — церкви, школи, Народні Доми й роботу в них, яку ведуть священики, вчителі, аґрономи і інші, діти тих перших піонерів, поселенців Алберти. У своїй книжці згадує авторка про зустрічі й розмови з різними людьми, що й є тепер темою всяких балачок поміж людьми.

Наприкінці згадує також і про нашого заслуженого громадського діяча, кол. посла до федерального парляменту в Оттаві п. Лучковича. "Стелилась йому дорога до дальшої кар'єри, але упала та партія, яку він репрезентував, на її місце прийшла до влади в Алберті друга партія Соціяльного Кредиту і п. Лучкович немає уже поперття". Прочитавши ці рядки, сумно робиться на душі, що на тому місці не згадано й того, що з партії Соціяльного Кредиту був вибраний послом, також дуже добрий українець, бл. п. Антін Глинка, син саме тих наших піонерів, якими авторка найбільше цікавилася. Хоч малим він приїхав зі своїми батьками до Канади, то всюди, де тільки він був, була й українська справа. А діточки його — як гарно щебечуть українською мовою! — хоч інші, й то "батьки-патріоти", не звертають уваги на цю важливу справу.

Будучи послом, бл. п. Антін Глинка чесно сповняв свої обов'язки та нераз при відповідних нагодах інформував парлямент Канади про боротьбу українського народу за його визволення.

Нехай буде вічна честь і слава йому за це!

Покійний посол Антін Глинка їздив на свій кошт до Німеччини. Глибокими снігами ходив, відшукував скитальчі табори, а в них намагався потішити братів-скитальців і дати їм помічну руку в переселенні до Канади, а по їх прибутті старався також дістати їм відповідну працю.

Та знемігся невтомний народній робітник і вмер передчасно на недугу серця. Але добрі діла ніколи не вмирають. Його не забули ті, яких долею він так дуже журився. Варто побачити тільки який прекрасний пам'ятник вони поставили на його могилі з написом: "Невтомному подвижникові за волю України і велич Канади — федеральному послові 1940—1949 — українці Канади". І світлина його там оправлена стоїть. А на нагробнику, що лежить на могилі того молодого ще чоловіка, є отворена книга з написом Франкових слів, — наче Покійник з гробу промовляє до свого народу слова Генія України, Івана Франка:

Кожний думай, що на тобі
Мільйонів стан стоїть!...

У Провідну неділю 1959 р. було посвячено цей пам'ятник і відправлено панахиду при великім здвизі духовенства й українського громадянства. Там і підносили заслуги того великого українця.

Шкода, що не було згадки про нього в книзі Докії Гуменної "Вічні Вогні Алберти", тої Алберти, якої гордістю був також колись і Антін Глинка.

Анна Крамар

ВІД НАШИХ ЧИТАЧОК

З УРОДИН НА "ЖІНОЧИЙ СВІТ"

ЕДМОНТОН, АЛТА.

У дні 6 червня ц. р. зійшлися близькі знайомі й односельчани до дому п. Ю. Балемби, щоб ушанувати її в день уродин.

Вечір пройшов у гарній і дружній атмосфері. Всі гості були майже з одного села й мило згадували про давні часи й рідне минуле.

При смачній перекусці п. А. Ревун забрала слово й склала щирі побажання п. Балембі від себе та всіх присутніх і попросила відспівати їй "многая літа", а опісля вручила від усіх подарунок. Пані Балемба дякувала щиро за вшанування її в день уродин і за подарунок, а зокрема дякувала пп. Ревун і Федечко, що зайнялись підготовкою несподіванки.

З цієї нагоди на заклик п. Ревун присутні склали $5.50 на "Жіночий Світ", з чого призначено $3.50 на річну передплату журналу для п. Балемби, а $2.00 на пресовий фонд.

Ми всі, читачки "Жіночого Світу", старáймося наслідувати цей гарний приклад п. Ревун. Ось замість купувати інші подарунки для наших рідних і близьких перед Різдвом, передплатім для них "Жіночий Світ", що вже десять років несе знання, пораду й розраду українським жінкам.

Дякуємо п. Ревун за гарну думку, всім жертводавцям за жертви, а п. Балембі бажаємо прожити в щасті і здоров'і ще многі літа. **Ольга Гладун**

ВІНЧАННЯ

ВІННІПЕҐ, МАН.

15 серпня ц. р. після Служби Божої відбулося вінчання Антона Возьного з Ярославою Бугаєнко в церкві св. о. Миколая. Молодят звінчав о. Єремій Химій, ЧСВВ.

Антін Возьний походить родом з Розборн, Ман., тепер живе в місті Вінніпеґу. Славка Бугаєнко, донька відомих українських діячів Миколи й Катерини Бугаєнко, членів парафії св. о. Миколая.

Приятелі-співаки церковних хорів парафії св. о. Миколая і катедри св. Володимира й Ольги заспівали молодятам многоліття. В церкві в часі шлюбу сольо співала Оленка Никорук при акомпаньяменті Брая Ребчука.

Родина оцим складає сердечну подяку Впр. о. Є. Химієві за гарні слова привіту, приятелям, знайомим і гостям за гарні дарунки, тим, що з різних причин не могли прибути, пп. Дудичам, Кузьмакам, Возьним, В. Топольницькому (Кредитівка "Карпатія"), С. Гнатишин, Ф. Джус, гостям, що прибули з-поза Вінніпеґу, як з Гейзел Біч, Босиджур і Розборн.

Новозвінчаній парі бажаємо щасливого життя!

З ПРИЙНЯТТЯ НА ПРЕСУ

РУАН, КВ.

29 серпня 1959 р. зібралась українська громада Руан - Норанди в залі УНО, щоб привітати п-во Кушів, батьків п-ва Жуків з їхнім приїздом з рідного краю на постійний побут у Канаді. Прийняттям зайнялись п. Міля Загорук і п. Олена Пруняк. При оплесках присутніх запроваджено п-во Кушів до головного стола, за яким були також їхня дочка і зять.

П. Адам Слепокура підніс тост і попросив гостей відспівати "многая літа". По відспіванні господар попросив до слова їхню дочку, п. П. Жук, яка щиро подякувала всім присутнім, як також тим, що зайнялись цією несподіванкою для її родичів. Відтак покликано до слова п. Юрія Жука, який гарячими словами щиро привітав своїх тестів і подякував усім гостям. З черги п-во Куші сердечно подякували за таку гарну несподіванку. Господині прийняття п. М. Загорук і п. О. Пруняк вручили п-ву Кушам подарунок від усіх присутніх. Відтак промовляли голова Філії УНО, СУМ, Церковного Комітету й ОУК, які зложили п-ву Кушам якнайщиріші побажання.

При добрій забаві присутні не забули про нашу пресу й на заклик п. Володимира Панчишина зложили $17.00, з чого призначено $8.00 на "Жіночий Світ". Жертводавцям щире спасибі.

Присутній

ФІНАЛ КОНТЕСТУ "ЖІНОЧОГО СВІТУ" З НАГОДИ 10-ЛІТТЯ

Кожна акція якоїнебудь організації, ведена з ідейним наставленням і зрозумінням важливости даної справи, з завзятою енерґією та ентузіязмом, у кінцевому висліді мусить принести бажаний успіх...

Такою акцією з бажаним успіхом був і Контест з нагоди 10-ліття "Жіночого Світу", єдиного українського жіночого журналу в Канаді.

В контесті змагалися 13 контестанток з різних місцевостей Канади та представниця Українського Золотого Хреста, п. Катерина Ониськів з Дітройту, ЗДА. За першенство перемоги в Контесті, за символічну "королівську корону" — амбітно змагалися всі контестантки, але переможницею вийшла п. **Стефанія Ґренюк** з Виндсору і тим здобула собі титул Королеви Контесту "Жіночого Світу" 1959 року...

Контест закінчився 31 травня ц. р., але його повне завершення відбулося 4 жовтня 1959 р. у Винсорі, в залі Дому УНО, при участі понад 150 приявних гостей.

Відкриваючи Ювілейний Бенкет, голова місцевого Відділу ОУК, п. Анна Зелена, виголосила вступне слово. Вона привітала всіх присутніх від імени Відділу ОУК і пояснила, що програма складається з трьох частин, які тісно зі собою пов'язані. Частина перша — це відмічення 10-ліття існування журналу "Жіночий Світ", частина друга — це концерт у честь третьої частини програми, що є нашою гордістю і радістю, бо наша членка п. С. Ґренюк вийшла переможницею в останнім контесті "Ж. С.".

В дальшій промові п. А. Зелена говорила про причини й потребу заснування "Жіночого Світу". "Наша Центральна Управа від початків свого існування — 25 років тому — розуміла значення і вагу друкованого слова для жіноцтва в організаційній роботі і вже від грудня 1934 року, почерез 15 літ на "Жіночій Сторінці" В-ва "Новий Шлях" промовляла так до свого членства, як і до українського жіноцтва в Канаді і поза Канадою... Важливість участи зорганізованого жіноцтва при загальній українській праці в Канаді показалася такою великою, що 10 років тому замінено "Жіночу Сторінку" у "Н. Ш." на теперішний місячний журнал "Жіночий Світ". Але, разом з народинами журналу побільшилися також труднощі фінансування "Ж. С.". Загально всім відомо, що рідко коли українська преса себе оплачує, є самовистачальною, тому й започатковано Контести, як додаткову допомогу для видавництва... Перший Контест "Ж. С." відбувся в 1952 р., в котрому контестанткою від нашого Відділу ОУК була п. Ольга Дмитрів. Усі пригадують собі перемогу пані Марії Косіковської два роки тому. А сьогодні відмічуємо перемогу п. Стефанії Ґренюк в останнім Контесті 1959 р. Безсумніву, що перемога п. С. Ґренюк між всіма 14 контестантками, є перемогою персональної умілости і впертости. Пані С. Ґренюк не зважала на всякі труднощі, пов'язані з важкою проблемою праці в контесті. Безперечно, що без помочі нас усіх, а передусім її чоловіка, п. А. Ґренюка, тяжче прийшлось би їй завершити контестну перемогу, але для нас найголовніше те, що її перемога залишиться історичним доказом діяльности нашого Відділу ОУК у Виндсорі. У тому й є причина, чому контестової перемоги п. С. Ґренюк наш Відділ ОУК рішив не відсвятковувати окремо, а неподільно зв'язав зі Святом-Ювілеєм 10-ліття "Жіночого Світу", закінчила п. А. Зелена.

Після промови, п. А. Зелена представила присутнім гостей і делегатів, що прийшли своєю присутністю підкреслити значення сьогоднішнього Свята-Ювілею "Жіночого Світу" і перемоги п. Стефанії Ґренюк.

При головному столі засіли: п. Стефанія Ґренюк, "Королева", п. Анастасія Теребуш з Торонта, "Перша Княжна", о. Декан М. Горошко, Голова ЦУ ОУК, п. Ст. Савчук, редакторка "Жіночого Світу", п. С. Бубнюк, посол до Провінціяльної Леґіслятури, Б. Нюман з дружиною, п. А. Зелена, п. М. Білоус, п. А. Ґренюк, голова Відділу УСГ, п. Марія Косіковська, переможниця в Контесті "Ж. С." 1957 р., п. Галина Мартинюк, членка Контестового Комітету, п. Ю. К. Яворська, п. Юлія Мудра, п. Ірина Зелена, голова Відділу Комітету Українців Канади, п. П. Мудрий, голова Філії УНО, п. Анна Войтович, членка Контестового Комітету, М. Дунець, членка Контестового Комітету ЦУ ОУК, п. С. Віндик, голова Контрольної Комісії КЕ УНО.

Після молитви й багатої трапези виголосили ґратуляційні промови й побажання для переможниці Контесту, п. Стефанії Ґренюк: о. дек. М. Горошко, п. С. Віндик від КЕ УНО, посол Б. Нюман, п. П. Мудрий від Філії УНО, УСГ і МУН. Відчитано писемний привіт від п. К. Ониськів з Дітройту і телеграми від УНО і ЕО з Руан, п-а Вовка і п-ва Сидориків з Руан Кв.

Концертову частину започаткував наш танцювальний Ансамбль МУН, що виконав: "Жнива", "Клясичний Танок" і бравурний "Аркан". Фортепіянове сольо — Етюд Ґ-мінор Бернса — відіграла багатонадійна талановита молоденька піяністка, панна Леся Тяжка. Атракцією концерту був виступ молодечої групи танцюристів — дівчат і хлопців 175 Відділу УНСоюзу з Дітройту, ЗДА, під проводом п. Ярослава Базюка. Діти незвичайно вправно танцювали українські народні танки. В тій молодечій групі вирізнялися (мабуть, майбутні артисти) брати Хміль-Олесь (13 літ) і Андрійко (8 літ). Обидва співаки й танцюристи. Співали (при фортепіяні Олеся) "За Україну", "Ой так, чи не так", а потім танцювали

"Чумак"... Цілий той молодечий Ансамбль був нагороджуваний рясними оплесками. Концерт закінчив Квартет Бандуристів під проводом П. Потапенка з Дітройту, який відіграв кілька народніх пісень.

Після закінчення концертової частини, наступив останній акт Ювілейного Контесту з відповідним церемоніялом. Пані Ірина Зелена представила пані, що зайняли почесні місця на сцені: С. Ґренюк, А. Теребуш, С. Савчук, С. Бубнюк, М. Косіковська, М. Дунець, А. Войтович і Г. Мартинюк, а відтак попросила головну бесідницю, п. Стефанію Савчук, Голову ЦУ ОУК, до слова.

У своїй, майже півгодинній, доповіді, п. С. Савчук намалювала яскравий образ діяльности Організації Українок Канади та мету й завдання її журналу "Жіночий Світ"... "Боротьба українського народу за власну Суверенну Соборну Державу, що віддав свій найдорожчий скарб — найкращих синів і дочок свого народу покликала до життя Організацію Українок Канади. Організоване жіноцтво в ОУК положило багато зусиль, щоб виховати наше молоде покоління в соборницькій ідеї, щоб пропаґувати українську справу серед наших співгромадян Канади та шукати для визволення України з московської неволі приятелів... Провід ОУК розумів, що без друкованого слова немає можливости вести організаційної праці як слід і тому зразу започатковано жіночу сторінку у "Новім Шляху", а відтак зі зростом діяльности ОУК та вимогами часу створено свій окремий жіночий журнал, "Жіночий Світ", що його 10-ліття існування ось тут святкуємо".

Звертаючись до переведеного Контесту "Жіночого Світу" з нагоди 10-ліття, п. С. Савчук підкреслила, що п. Стефанія Ґренюк не тільки що **перша зголосилася до участи в Контесті, але й здобула перемогу...** "Вам, пані С. Ґренюк, від ЦУ ОУК і від усіх Відділів ОУК щиро-сердечно ґратулюю і дякую за Ваші труди, бо Ви ділом доказали, як треба працювати! Хай цих кілька слів подяки додадуть Вам заохоти до дальшої праці й допомоги нашій Організації. Хай Бог додасть Вам сили і здоров'я, бажаю Вам щастя і вдоволення. І Вам, пане А. Ґренюк, й усім тим що причинилися до успішного переведення Контесту сердечно дякую. Також вітаю тут п. Анастасію Теребуш, ґратулюю їй і всім контестанткам та висловлюю щиру подяку"... При цих словах голова ЦУ ОУК згадала ще про відзначення на Крайовій Конференції ОУК 1958 р. виндсорського Відділу ОУК переходовим прапором ОУК, посвяченим на Ювілейній Крайовій Конференції ОУК 1955 р., за активну громадську працю та солідне виконання організаційних обов'язків супроти ЦУ ОУК. (Прекрасний прапор ОУК був розвішений на сцені). "Працюйте всі для української справи на многі-многі літа!" — закінчила п. С. Савчук.

З черги редакторка "Ж. С." п. С. Бубнюк доповнила промову п. Савчук про "Ж. С.".

Зліва п. А. Теребуш, 1-ша княжна, зправа п. С. Ґренюк, переможниця.

Згадала про співробітниць і співробітників "Ж. С.", без яких співпраці годі уявити собі існування журналу, так само як і без матеріяльної допомоги Відділів ОУК. Від Редакції ґратулювала приявним пп.: С. Ґренюк і А. Теребуш й усім контестанткам за їх жертвенну працю для допомоги-вдержання журналу "Жіночий Світ"! При цьому й згадала переможницю попереднього Контесту, п. Марію Косіковську, що також є й енерґійною кольпортеркою "Ж. С.". "При співпраці таких відданих, щирих і ідейних членок Відділ ОУК у Виндсорі буде завжди на першому місці!" — висловила надію п. Бубнюк. Відтак удекорувала п. Ґренюк "королівською" блакитною лентою, на якій виднів золотий напис: Контестна перемога "Ж. С." 1959 р. — Стефанії Ґренюк.

Попередня "Королева" Контесту, п. М. Косіковська символічно передала новій "Королевій" переможниці, п. С. Ґренюк "титул королеви" з китицею розкішних квітів та ґратуляціями. Також вручила квіти п. А. Теребуш з подякою за працю.

"Мило нам вітати в себе голову ЦУ ОУК, п. С. Савчук і редакторку "Ж. С.", п. Ст. Бубнюк та довідатись, що вони так високо оціню-

ють нашу працю... ЦУ ОУК завжди находить охочих брати участь у Контестах. Праця і перемога в Контесті приносять велике душевне задоволення!" — заявила п. М. Косіковська.

Останнє слово було переможниці Контесту, п. Стефанії Ґренюк: "Сьогодні для мене радісний день — на мою долю припала перемога в контесті "Ж. С.". Це не тільки моя перемога, але всіх нас — тих, що розуміли вагу нашого журналу "Жіночий Світ", а це й було моїм найбільшим бажанням. Усі членки нашого Відділу ОУК поклали багато зусиль і труду в тій справі. Спасибі Вам за це, а головно вам молоденькі, що ніколи не цураєтесь працювати для свого народу й України, а також і для "Ж. С.". Щира подяка нашим бізнесменам Видсору, Емерстбурґу, Лімінґтону та жінкам ЛУКЖ за співпрацю... Чи не найбільше допомагав мені мій чоловік, Андрій Ґренюк... Дякую всім!... Ця моя несподівана перемога, за яку сьогодні мене нагороджено, буде довго в моїй пам'яті... Дякую Вам, пані голово ЦУ ОУК, С. Савчук, і Вам пані редакторко "Ж. С.", С. Бубнюк, що прибули на це наше спільне свято!... Ґратулюю і Вам, пані А. Теребуш, за велику працю і осягнення 2-го місця в Контесті "Ж. С."... Завжди буду пам'ятати про Вас, а цей день буде найкращим споминoм мого життя! — закінчила п. Стефанія Ґренюк. (Її окрема подяка - заклик подана на черговій сторінці — р е д.).

Як перша "Княжна" в Контесті, п. Анастасія Теребуш, склала ґратуляції своїй "Королеві" та висловила бажання, щоб і в наступному Контесті "Жіночого Світу" п. Стефанія Ґренюк осягнула ще раз блискучу перемогу!...

Пані Стефанія Ґренюк і Анастасія Теребуш одержали цінні нагороди - подарунки, столики чудової гуцульської різьби, які їм вручила п. М. Дунець з відповідною промовою та відчитанням листа від ЦУ ОУК. Пані С. Ґренюк дістала ще й великий розкішний букет живих червоних троянд від представника фірми "Лабатс", п. К. Драгіча...

Було загальне враження, що так п. С. Ґренюк, як і п. А. Теребуш були задоволені з імпрези в їх честь від Відділу ОУК у Виндсорі...

Треба ще згадати про виставку журналу "Жіночий Світ" 1950—1959 рр. Через усю сцену були порозкладані річники "Ж. С." так, щоб можна було переглянути від початку — 1950 р. до останніх чисел 1959 р., себто за майже десять літ його існування. Уважний глядач, що може вперше бачив "Ж. С.", вже з самих обкладинок певно набрав переконання про культурне оформлення, а відтак і про цінний зміст журналу. Варто було б, щоб "Жіночий Світ" знаходився б поруч інших часописних видань у кожній українській родині!

Не можна пройти мимо, щоб крім виставки журналів "Ж. С." не згадати ефектовного оформлення сцени, що так відповідало цьому святі; в центрі сцени пишався прекрасної роботи прапор ОУК та напис "Жіночий Світ", а спереду маса живих квітів вздовж цілої сцени. Оформленням зайнялась п. А. Білоус.

Гості, яких було, як уже сказано, понад 150, були в піднесеному настрої, на кожний виступ промовниць реаґували рясними оплесками, але найдовшими були ґратуляційні овації для переможниць Контесту, пп. Стефанії Ґренюк і Анастасії Теребуш. **Я. Христич**

Учасниці третьої частини програми відзначення переможниць у Контесті "Ж. С." з нагоди 10-ліття. Сидять зліва на право: пп. І. Зелена, секр. Відділу, Г. Мартинюк, чл. Конт. Ком. Відділу, М. Дунець, членка Конт. Ком. ЦУ, А. Теребуш, перша княжна, С. Ґренюк, переможниця в 1959 р., М. Косіковська, переможниця в 1957 р., С. Савчук, голова ЦУ ОУК, С. Бубнюк, ред. "Ж. С.", А. Зелена, голова Відділу, А. Войтович, чл. Конт. Ком. Відділу.

СЛОВО КОНТЕСТАНТКИ-ПЕРЕМОЖНИЦІ

День 4 жовтня ц. р. що його влаштовано з нагоди моєї перемоги в контесті "Ж.С.", я завдячую нашому Відділові і членкам. Цей день для мене важливий, цінний, а заразом і пам'ятний.

Тішусь, що в цей небуденний святочний день ми мали змогу вітати Вш. голову Центральної Управи ОУК, п. С. Савчук, редакторку "Ж.С.", п. С. Бубнюк, першу княжну, п. А. Теребуш і членку Контестового Комітету ЦУ, п. М. Дунець — всі з Торонта.

Ви, Дорогі Пані, з ЦУ, зробили нам справді велику несподіванку, як також залишили нам гарні і цінні вказівки на майбутнє. Зокрема висловлюю свою вдячність Вам, Вельмишановна Пані Савчук, що Ви у своїй промові дали мені велике признання за мою працю в контесті. Дякую також за гарний подарунок, який буде прикрасою моєї хати на ціле моє життя. Спасибі Вам, усім, ще раз за все.

При цій нагоді складаю щиро-сердечну подяку своїм дітям, сестрі з Ошави й усім людям доброї волі, що помагали мені в цім змаганні. Дякую всім за численні ґратуляції листовні, телеграфічні й телефонні. Дякую Відділові і членам з Руан, Кв., як також поодиноким родинам.

Найбільшу приємність Ви всі зробили мені, коли на моє прохання так численно загостили до моєї хати і серед гутірки, обмінюючись веселими думками, виявилась у нас одна ідея, одна віра та бажання до дальшої праці в згоді й любові в усіх ділянках організаційної діяльности.

Пишучи ось цих кілька скромних слів, кидаю **заклик** і до Вас, організованого українського жіноцтва, не кидаймо своїх рук, у нас не сміє бути байдужности. А головно кличу ще раз до Вас, Дорогі Українки, не забуваймо про наш "Жіночий Світ", єдиний наш жіночий журнал! Даймо йому постійну фінансову допомогу, пам'ятаймо про наш клич, що "Наша сила в нас самих". Докажім ділом нашу силу! Ось маємо нагоду цей клич виконати і по змозі хоч малу поміч дати в формі різдвяного подарунку. Ми, жінки, матері, вже заздалегідь журимося якби то прибрати хату на свята, які б то дарунки покупити дітям, унукам, приятелям і іншим. Ану цього року постараймось — кожна членка, кожна передплатниця, хоч малу жертву скласти на "Жіночий Світ", хоч одну передплатницю йому придбати. Коли б ми так усі зробили, то тоді напевно наша п. редакторка не сумувала б, а "Жіночий Світ" повеселішав би в сотеро. Тому я перша вже свою жертву зложила в формі святочного побажання, що буде поміщене своєчасно.

А Ви, Дорогі Читачки "Жіночого Світу", ідіть в слід за мною. Поможіть по змозі виконати цей мій заклик і цим докажім, що ми, українки, свідомі свого завдання.

На кінець що ж я більше можу тобі дати, мій "Жіночий Світе"? Хіба цих ще кілька стрічок мого віршованого побажання, які тобі складає твоя переможниця на 1959 рік:

Українкою родилась,
Для Вкраїни я живу,
Для Вкраїни я труджуся,
І для неї я умру.

Моя церква символ віри,
Нарід мій в моїй душі,
Синьо-жовта його стрічка
Милий спомин на рамні.

Прикрашу тебе віночком,
Кину оком в небозвід,
Буду вірно пам'ятати
Дорогий "Жіночий Світ".

Ти "Жіночий Світ" прекрасний,
Світло наших любих мрій,
Ми тобі привіт складаєм,
Повні віри і надій.

Честь тобі хай буде й слава!
Розвивайся, як той цвіт,
В десять-ліття ювілею
Многих-многих тобі літ!

Стефанія Ґренюк,
Виндсор, Онт.

З ВАКАЦІЙНИХ ДНІВ

Нема то як вакації! Кому ж вони не милі? І хто їх не жде, заздалегідь не плянує де саме їхати, чим їхати і т. д., і т. п.

Не без того, щоб і я не думала про мої вакації, щоб і я не плянувала — та, на жаль, чи на щастя, від якогось часу з моїх плянів нічого не виходить. Бо, бачите, моїми плянами завжди кермує судьба, чи радше Боже Провидіння (хто знає — може вже й на другий рік усе наперед покермовано).

Ось мої знайомі їдуть собі щороку до моря, до озера, або принаймні до поблизької річки, а я — зустрічати внуків.

Так і цього року було. Та цього року, крім звичайної зустрічі внуків, трапилися ще дві надзвичайні, також дуже гарні й милі зустрічі.

В Торонто з великою приємністю стрінула одну з визначних учасниць Світового Конґресу Українського Жіноцтва, п. Олександру Сулиму-Бойко, голову Об'єднання Українських Жінок Німеччини та секретарку Незалежної Асоціяції Совєтознавців, що на запрошення Центральної Управи ОУК приїхала з доповідями до Канади. Це була справді несподівана і приємна зустріч (хоч ми бачилися в Ню Йорку під час Конґресу, то обмінятися хоч би кількома словами не було часу). Одного дня п. Сулима-Бойко виголосила до досить численно зібраного громадянства надзвичайно цікаву та добре обґрунтовану доповідь на тему "Повоєнний стан України і приїзд Хрущова до ЗДА", другого дня по полудні мала зустріч з членками ЦУ ОУК у завжди гостинному домі п-ва Заяців,

а ввечері з членством УНО і БО в Домі УНО, де п. Сулима-Бойко виголосила доповідь про умовини життя української жінки на рідних землях та на еміґрації. Після повороту з Виндсору гостила дорогу гостю у своєму домі ще й наша голова ЦУ, п. С. Савчукова. Всі зустрічі пройшли дуже мило й цікаво. Ми мали нагоду довше поговорити з п. Сулимою-Бойко, дещо розпитатись і дещо розказати. З її побуту в Торонті залишилися тільки гарні враження та милі спомини.

Друга надзвичайна зустріч під час сьогорічних моїх вакацій це була зустріч з членками ОУК і членами БО у Виндсорі. Саме в тому часі відбулася у Виндсорі небуденна імпреза — 10-ліття "Жіночого Світу" та завершення його контесту з нагоди 10-ліття, в якому переможницею вийшла членка виндсорського Відділу ОУК, п. Стефанія Ґренюк. Користуючи з запрошення, я радо поїхала разом із головою ЦУ ОУК, п. С. Савчуковою, першою княжною, п. А. Теребуш та членкою Контестового Комітету, п. М. Дунцевою на це гарне та небуденне свято. Його описувати не буду, бо про те є окремий допис (гл. на стор. 21), згадаю тільки, що Відділ ОУК і Братні Організації у Виндсорі це хоч не надто велика числом громада, зате дуже сильна та свідома своїх завдань і відповідальностей. Всі членки і члени БО гарно з собою співпрацюють та одні одним допомагають. До "Жіночого Світу" ставляться особливо прихильно, чого найкращим доказом є перемога їх контестанток — п. М. Косіковської, переможниці у третьому контесті "Ж. С.", а п. С. Ґренюк в останньому. Ця перемога це не тільки велике досягнення обох контестанток, але всієї нашої громади у Виндсорі. Честь їм і слава за це!

Та крім великої працьовитости й жертвенности, членки ОУК і члени БО ще й дуже привітні й гостинні люди. Нас приймали не тільки на величному бенкеті в залі УНО, але й у домах голови Філії УНО й містоголови Відділу ОУК, п-ва Петра й Юлії Мудрих (там ми й заїхали та перебували), в п-ва Олекси й Марусі Косіковських (п. Косіковський ще й возив нас своїм автом по Виндсорі та показував всякі модерні його будівлі й особливості) та вкінці в п-ва Андрія і Стефанії Ґренюків — п. Ґренюк це голова УСГ, а пані Ґренюк — це наша найновіша "королева" "Жіночого Світу". Всюди гостили нас справді по-королівськи й за це їм усім від нас сердечна подяка.

Наприкінці мушу ще згадати, що у Виндсорі було мені особливо приємно стрінути ще й моїх давніх друзів, знайомих ще з тих колишніх саскатунських часів — а це п-во Зелені, пані Романів, що саме там була, і пані Турус.

Назагал увесь побут у Виндсорі був повний гарних вражень та також залишив по собі гарні спомини. Одним словом: сьогорічні вакації були виняткові. Дай Боже більше таких!

С. Бубнюк

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

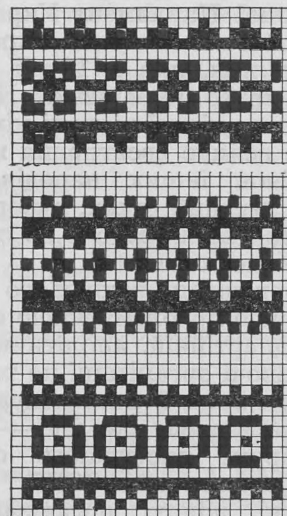
Підбираючи взори для вишивання священичих риз, не мало турботи завдасть нам підшукання вузького взору на викінчення берегів фелону, епітрахиля, пояса, воздуха і т. п.

Взір такий повинен бути не складної орнаментики, щоб не звертати на себе уваги. Повинен бути суцільно пов'язаний, але не вибиватись, а одночасно підходити орнаментом під головний мотив. Треба також пам'ятати, що його мусимо примінити до заокруглених вирізів у фелоні.

Подані взори в цьому числі саме відповідають повищим умовам і надаються на викінчення церковних риз. Вони можуть бути приміненні з поверхницями, або без, або закінчені лиш одним рядком хрестиків — це залежатиме від того, якої ширини взору нам потрібно.

Краски викінчувального взору повинні бути підпорядковані кольорам головного взору.

Іванна Зельська

ОКСАНА ҐЕНҐАЛО

ПОЛІТИЧНО - ПАРТІЙНА ЛІНІЯ РОЗ'ЄДНАННЯ

(Доповідь, виголошена на Студійних Днях під час Конгресу СФУЖО)

Політично - партійна лінія роз'єднання, яка пробігає в жіночих організаціях, далеко не зарисовується так глибоко, як інші лінії роз'єднання, але вона існує і тому треба її розглянути.

Щоб зрозуміти українську жінку в організованому житті, треба розглянути її ролю в історичному аспекті. Роля жінки в родині і в суспільстві в українському народі ніколи не була підрядною. Ця традиція сягає ще часів матріярхату з доби трипільської культури, де жінка не тільки була головою родини, але вона проводила цілим родом і мала рішаючий голос. Хоча від злиття трипільців з ґотами почав переважати патріярхат, то фактично навіть з прийняттям християнства наше суспільство не стало ще дійсно патріярхальним. "Завжди на Україні жінка лишалася рівноправною з мужчиною" (В. Щербаківський). І коли переглянемо нашу історію, то побачимо, що українка іде завжди, головно, коли цього вимагає добро народу чи держави, плече об плече з чоловіками чи то в княжій добі, чи в часи козацькі, чи в новіші часи; українська жінка вміла собі знайти завжди гідне місце в суспільстві. І тому не диво, що 29 квітня 1918 р. Революційний Парлямент України (Ц. Р.) в Києві прийняв конституцію Української Народної Республіки, яка в 11-тій статті встановляє, що: право Української Народної Республіки не знає ніякої різниці між чоловіком і жінкою. Це велике досягнення в порівнянні з правом жінок інших народів, які мусіли пройти дуже твердий шлях, виборюючи собі рівноправність, якої часто й по сьогоднішній день повністю не осягнули.

Жіночі організації західнього світу зі своєю суто жіночою проблематикою є побудовані на базі понадпартійній, аполітичній. Зате комуністичні жіночі організації не то не бояться політики, але вони її наголошують, і стараються просувати в світ свої ідеї — і на міжнародньому форумі виступають організовано проти всього, що шкодить СССР.

Українські жіночі організації назагал гуртують жінок різних політичних переконань (крім комуністичних), хоч у своїй праці є понадпартійні. (Є і жіночі організації, як напр. Український Золотий Хрест, які гуртують у своїх рядах жінок з певною ідеологічною плятформою).

Назагал жіноцтво менше цікавиться політикою, як чоловіки, бо духовість жінки противиться всяким абстракціям і теоріям, але не можна твердити, що жіноцтво не цікавиться зовсім політикою. Це теж є одною з причин, що в більшості жіночих організацій політично - партійна лінія роз'єднання просувається не надто різко.

Коли приглянемося до праці в інших українських організаціях, маю на думці в нежіночих, то партійні переконання перешкаджають чоловікам часто співпрацювати навіть у таких організаціях, як УККА чи КУК, де часто іде бій тільки про те, щоб на цей чи інший пост в управі ввійшла людина даного середовища, і часто відповідних осіб відкидається лише з тих причин, що не належать до голосово сильнішої групи. Політично-партійне життя не чужині має специфічні форми і йому загрожує самовижиття.

Роздори поміж різними політичними групами, які доволі різко пробігають у суспільно-політичному житті наших громад, кидає теж тінь і на працю в жіночих організаціях. На загал ця тінь не така суцільна і в багатьох осередках праця в жіночих організаціях пробігає гармонійно. Є однак, на жаль, відділи, де жінки аж ніяк не можуть знайти спільної мови, — там не може іти жадна конструктивна праця; деякі членки просувають свої політичні переконання так різко, що це ображує інших і ті або стають в опозиції, або просто відходять від організованого жіночого життя. Це по більшій мірі справа такту і взаємної толеранції, якої бракує фанатичним приклонницям певного політичного середовища. Часом резолюції або привіти є прийняті з'їздом з позитивною настановою до понадпартійної установи, викликає обурення в деяких членках котрогось відділу, які засипають централю цієї жіночої організації листами й домагаються вияснення чи змін. Часом хор, зорганізований одним відділом, через постійні виступи на імпрезах, організованих певним політичним середовищем спричиняє нехіть тих членок, які не належать тамтуди й вони часто відходять потихенько, або якщо почувають себе на силах, то стають по боці опозицій і починається праця деструктивна, де часто всі сили спрямовані на поборювання противниць.

(Докінчення в черг. числі)

П О Б А Ж А Н Н Я

Вш. Пані Галині Білоус, секр. ГУ УЗХ, що перебула недавно важку операцію, бажаємо швидкого й повного видужання. — Ред.

Організація Українок Канади

РОЗМОВА ЦЕНТРАЛЬНОЇ УПРАВИ ОУК ІЗ СВОЇМИ ВІДДІЛАМИ

1. У днях 7 і 8 листопада 1959 р. відбувся у Торонто в залі УНО З'їзд Голов і Секретарів УНО і БО Сходу Канади. На З'їзді обговорено ряд важливих справ: Крайова Конференція УНО і БО, яку запляновано відбути в Оттаві під час свята "Вікторія Дей". Намічено ряд імпрез у часі КК, як мистецька виставка, відзначення 10-ліття інкорпорації УНО, фестиваль хорів і танків. Для підготовки КК намічено ряд комісій. Черговою справою нарад була справа "Нового Шляху", якому потрібна негайна фінансова поміч у формі поширення передплат, закупу уділів філіями УНО й індивідуально поодинокими членами УНО і БО. Справа "Нового Шляху" всім близька й тому треба допомогти зреалізувати намічений плян. На З'їзді реферовано теж проблеми молоді, рішено в найближчому часі опрацювати програму доросту. Окремо 8 листопада відбулась сесія ОУК, на якій були присутні делегатки витаких місцевостей: Монтреал, Содбури, Виндсор, Гемилтон, Ст. Кетеринс, Торонто, Зах. Торонто. Голова ЦУ ОУК насвітлила ряд актуальних проблем, включаючи: Крайова Конференція УНО і БО, кольпортаж альманаха, розбудова клітин ОУК, опіка журналом "Жіночий Світ", наші Молодечі Відділи ОУК, Золотий Хрест, напрямні праці, задовження Відділів. Сесія пройшла в дружньому настрої, серед цікавої виміни поглядів відносно заторкнених справ.

2. Одне із важливіших питань згаданої сесії ОУК — це журнал "Жіночий Світ". Журнал постійно мусить мати опіку Відділів і тому на сесії одобрено справу порушену в останньому обіжнику відносно опіки журналом. Просимо Управу Відділів не призабути цієї справи й вибрати на місцях людину, яка буде наглядати за залеглими передплатами, за провіркою адрес, поможе організувати збирання оголошень, зокрема тепер до ювілейно-святочного числа. Дуже просимо прихильно віднестись до тієї справи і докласти заходів для збирання оголошень до січневого числа.

Саме кінчаючи обіжник, прийшов лист із Відділу ОУК — Виндсор, в якому є повідомлення, що п. Косіковська зібрала досі $125.00 на оголошення-побажання для "Жіночого Світу".

3. До кінця грудня ЦУ ОУК мусить зладити звіт із праці Відділів за 1958 рік. Є в нас Відділи, які ще не прислали звітів за попередній рік. Це треба негайно зробити, щоб не було прогалин у звітових табелях для Відділів, які не прислали звіту.

Є ще Відділи, що довгують за бюджети й членські внески. З кінцем звітового року ці задовження треба вирівняти.

Пригадуємо Відділам не забувати про фонд Золотого Хреста при ЦУ ОУК, який виконує велике, шляхетне завдання несення помочі тим, що її найбільше потребують, зокрема тепер перед святом Різдва.

4. В останньому числі журналу "Ж. С." за жовтень, є цікавий допис про працю Молодечого Відділу ОУК у Вінніпеґу. Нам приємно відмітити велике зусилля членок Молодечого Відділу ОУК у Вінніпеґу й подати всім за приклад як гарно й корисно можна вести організаційну працю.

Повідомляємо теж, що Молодечий Відділ ОУК у Ст. Кетеринс відкрив дитячу світлицю для дошкільних дітей. Вітаємо Вас членки Молодечого Відділу ОУК у Ст. Кетеринс із гарним почином!

Рівнож бажаємо повідомити, що п. О. Заяць відвідала з нагоди 25-ліття УНО і БО Монтреал і Ошаву.

Центральна Управа ОУК

ПОВІДОМЛЯЄМО,

ЩО ЧЕРГОВЕ, РІЗДВЯНЕ ЧИСЛО (ЗА СІЧЕНЬ 1960 РОКУ) БУДЕ ОДНОЧАСНО Й ЮВІЛЕЙНИМ ЧИСЛОМ "ЖІНОЧОГО СВІТУ" З НАГОДИ ЙОГО 10-ЛІТТЯ.

Тим числом хочемо гідно відзначити 10-літнє існування журналу з відповідним змістом — статями, привітаннями й побажаннями - оголошеннями.

Тому просимо всіх, хто доцінює існування "Жіночого Світу", кому він дорогий і кому на серці лежить його дальша доля в майбутньому, причинитися до збагачення змісту ювілейного числа та до матеріяльної підтримки журналу за посередництвом різдвяних та ювілейних побажань і оголошень.

Привітання та побажання - оголошення від $5.00 до $50.00 (за цілу сторінку) треба прислати найпізніше до 24-го грудня ц. р. на адресу:

Woman's World, P. O. Box 791, Winnipeg, Man., Canada.

ВИДАВНИЦТВО "ЖІНОЧИЙ СВІТ"

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛІВ ОУК

МОНТРЕАЛ, КВ.

ГОСТЯ З-ЗА ОКЕАНУ

Світовий Конґрес Українського Жіноцтва, що його скликала СФУЖО в червні ц. р., вимагав і коштував немало зусиль, трудів, докладної підготовки, та вслід за цим багато, багато часу, якого в теперішній ері поспіху і сполоху нам усім бракує. Формальні чинностті до так великого діла тривали цілий рік, а на його суттєвий зміст склались властиво всі успіхи й сума усіх досягнень попередніх років невсипущої, безупинної, відданої праці усього зорганізованого, патріотичного українського жіноцтва для Великої Мети — визволення уярмленої Батьківщини та для здобуття волі народові.

Підкреслюючи працю зорганізованого, патріотичного жіноцтва, мимохіть стає перед очима його контраст, а саме наше жіноцтво, яке ходить "самопас", іґноруючи широким облогом стоячої громадської ниви, яка завжди і всюди, а особливо тепер жде і вимагає рук і ще раз рук до праці, бистрого ума й теплого серця жіночої спільноти та її помочі.

Гірка це пригадка чи заввага, але, на жаль, правдива і дуже на часі вона, коли роздумати, що є між нами жінки, що їх без сумніву можна назвати геройськими очайдухами. Бо й справді: ризикуючи власним життям і наражуючи на евентуальне сирітство свою рідню, вони зважились перелетіти широкі океани й великі суші, щоб на час Конґресу, на доказ великого іспиту зрілости об'єднання і сцілення всіх думок, слів і чинностей жіночої української спільноти, станути рам'я об рам'я поруч з другими посестрами в так історично важливій хвилині.

Перебіг й висновки зі Світового Конґресу українського Жіноцтва нам уже добре відомі із преси, журналів, чи зі звітів делеґаток Канади. Щоб одначе завершити — як добрий звичай велить — кожне добре діло, діло велике й гідне уваги, то деякі з делеґаток заокеанських країв як напр. п. Олександра Сулима-Бойко тепер, а п. Ірина Пеленська пізніше, рішили відвідати особисто деякі осередки українських жіночих організацій на терені Канади, з метою нав'язати ближчий контакт між нами, а нашими подругами — залишенками в діяспорі.

І ось такі знаменні відвідини склала нам п. Олександра Сулима-Бойко дня 14 вересня ц. р. в домі УНО. Це голова Об'єднання Українських Жінок Німеччини, довголітня громадська діячка, педагог — викладач чужих мов у високих школах. Крім цього знавець совєтської дійсности і під цю пору секретар Незалежної Асоціяції Совєтознавців. Слобожанка по народженні, володіє прекрасно й поправно солов'їною українською мовою, захоплює мелодійністю дикції і вичуттям інтерпретації даної теми, ідеалістка й оптимістка в задушевних мріях і бажаннях, з серцем повним добродушности і посвяти для дітвори, бездомних старців, хворих, калік. Зверхня скромність і простота та великий такт і вміння поводитись у товариських зустрічах, ось прикмети, якими Вш. Гостя з'єднала собі тривалі симпатії серед жіноцтва тут. округи.

Доповідь п. н. "Повоєнний стан України і приїзд Хрущова" виголошена прелеґенткою, мала прегарний, ідилічний прямо вступ, який уявно виніс нас над широкі, далекі простори незабутої, коханої Батьківщини, під цю пору кайданами безправ'я поневоленої та грабіжницькими лабетами кривавого окупанта жорстоко приголомшеної — України.

Обговоривши правдивий, повоєнний стан України під різними аспектами й проблемами, прелеґентка зупинилась над міркуванням у зв'язку з приїздом Хрущова до ЗДА, зводячи їх до правдивого заключення, що ними була ціль з'єднати собі якнайбільше симпатій і впливів у наївних провідників великої політики і замилити очі туманом постраху "всемогутньости та всевідучости" своєї диктаторської влади, з одночасним зміцненням розкладової роботи на мирній свободолюбній землі Вашінґтона. По доповіді наступила спокійна, речева дискусія

Зустріч відбулась при чайку і солодкім печиві, що його завжди вміло підготовляють членки нашого Відділу ОУК. На прохання секретарки, п. І. Ґенґало, присутні зложили $85.50 на організаційний фонд. Безінтересове приміщення і опіку для п. Бойко дали п-во К. і О. Кальби у своєму домі. На зустрічі вітала Шан. Гостю п. А. Білик, голова Відділу та складали привіти доволі численно зібрані членки ЛУКЖ, членки Тов. ім. Л. Українки при Тов. "Просвіта", делегати УНО й УСГ та КУК. Були присутні як гості пп. Л. Слюзар і Галина Мельник та керівник наших радієвих передач, п. Є. Орищук.

Відспіванням славня "Ще не вмерла Україна" та сердечним, індивідуальним прощанням з Дорогою Гостею зустріч закінчено.

Членка

ЕДМОНТОН, АЛТА.

В цьому році Відділ ОУК в Едмонтоні під проводом нової голови, п. Катерини Притули, далі провадить жваву діяльність. Здається, коли не глянеш — членки ОУК усе щось підготовляють, якщо не фамілійну забаву, то весілля, або забаву-пущення, або чайне прийняття, або ще щось.

Як і щороку Відділ розпочав 1959 рік Новорічною забавою і Свят-Вечером спільно з УНО і Братніми Організаціями. Крім багатьох імпрез комерційного характеру розрахованих для придбання фінансових засобів на виплачення домівки УНО, як всякого рода забави, зорганізовано заходами ОУК ще такі імпрези: 8-го березня відбувся концерт присвячений сл. п. Ользі Басараб, Олені Телізі та іншим українським жінкам - героїням. Спочатку група молоді з Рідної Школи склала вінок перед портретом О. Басараб і проспівала Молитву. Далі слідувало вступне слово голови, п. Притули, яка закликала присутніх вшанувати пам'ять наших жінок-героїнь однохвилинною мовчанкою. Після того розпочалася програма виступом чи-

сленного хору під диригуванням Мирослава Куця. Пані С. Климкович виголосила реферат, за яким слідували сольові точки — Софія Федуник — сопрано, Люба Юсипчук — скрипка, дві деклямації у виконанні учениць Рідної Школи — Галини Прокопчук, Марії Горобець, Ірини Холонівської та Анни Горобець — і пластовий квартет у такому складі: Роксоляна Росляк, Ольга Ясінська, Марія Таттчин, Леся Попаденко. Акомпаньювали на піяні пані М. Дитиняк та п. Мирослав Куць. На закінчення концерту знову виступив жіночий хор з піснею "Ой, у славнім Львові" та відспівано тимни.

Членки ОУК приймали участь у мішаному хорі УНО, що виступав на святі Тараса Шевченка в місяці березні.

В місяцях березні і квітні зорганізовано членкою ОУК, п. Катериною Огінською та п. М. Куцем курс писання писанок для молоді. Навчання провадив пан Куць. Курс відвідувало поверх 15 осіб.

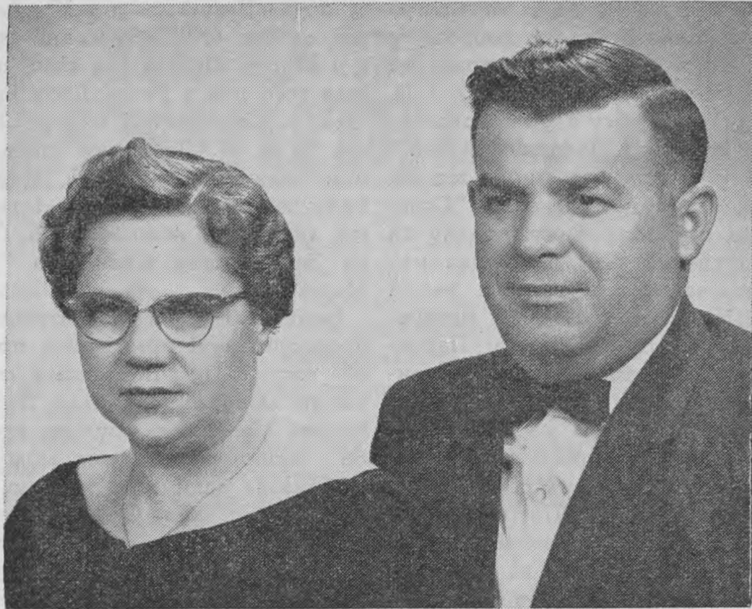
У дні 5-го квітня відбулося в залі УНО чайне прийняття "Весняний Чай" з виставою вишивок, великодніх писанок і кераміки. Вистава була підготована головою, п. К. Притулою з допомогою членок Відділу, а пані О. Манастирська виголосила цікаву інформативну доповідь про українську вишивку і про писанки.

В неділю, дня 10-го травня ОУК разом з УНО і Братніми Організаціями відбули традиційне Свячене і День Матері. У програму, крім інших виступів присвячених Святі Матері, входили веснянки й гагілки у виконанні дітей Рідної Школи, підготовані вчителькою Рідної Школи і членкою ОУК, п. С. Климкович.

Осінній сезон розпочав Відділ ОУК сходинами, що відбулися в неділю, 23-го серпня, на яких п. С. Климкович прочитала доповідь про гетьмана Мазепу й було прочитано дві деклямації.

Зпляновано відтепер крім організаційної частини на кожних сходинах мати також коротку доповідь з дискусією на якусь тему — чи то інформативну чи просто для розваги. Вже 20-го вересня відбулися такі сходини з великим успіхом.

Членка

П-во Юлія і Петро Мудрі

ВИНДСОР, ОНТ.

СРІБНЕ ВЕСІЛЛЯ

Де згода в сімействі,
Де мир і тишина,
Щасливі там люди...
Ів. Котляревський

Між теперішніми щасливими людьми знайшлися і наші добрі приятелі — п-во Юлія і Петро Мудрі, що недавно обходили своє "Срібне Весілля" — 25-ліття прикладного подружнього співжиття.

Хоч вони й призабули про те, що діялося в них 25 років тому, але їм пригадали їхня доня Ніна, брат (п. Юлії) Петро і Марта Назеревичі, п-во Партики з Торонта й інші учасники "таємної змови", що влаштували для них 8 вересня 1959 р. в Домі УНО велику й приємну несподіванку — "Весільний Бенкет", в якому взяло участь понад 200 осіб з різних місцевостей Канади і ЗДАмерики, між якими були приявні ближча і дальша рідня, кол. "краяни" з Краю, друзі, приятелі й симпатики. Всі зібралися, щоб привітати ювілятів з їхнім родинним святом...

При вході на залю "молодят" зустріли букетами квітів: доня Ніна, панна Леся Назаревич (похресниця п. Юлії Мудрої) і інші та, під рясні овації присутніх гостей, провели їх до головного стола, за яким уже сиділи споріднені гості... Відразу звернув на себе увагу величезний, прекрасно вишиваний обрус, що ним був накритий стіл, на якому, між живими квітами, красувалися два великі пишні "коровai" (традиційно перенесені з рідного краю, але дещо змодернізовані духом часу). Коло тих "короваїв" трудилися пп. Наталія Нікон, Софія Лиса, Елис Сироїд, Євд. Поцілуйко... Поруч "короваїв" блиснули своєю красою два великани — "вишивані" торти, вдекоровані українськими узорами — це помислове мистецтво пп. Марти Назаревич і Анни Тяжкої з Емерстбурґу.

Молитву провів о. декан М. Горошко, а брат Петро Назаревич привітав Ювілятів і всіх присутніх гостей і при цьому попросив п. Андрія Масного на тост - майстра - господаря цього "Весільного вечора".

Після обильної вечері відчитано привітальні телеграми, а потім вітали Ювілятів брат Петро і братова Марта Назаревичі, сестра і шваґер Партики й інші члени родини п-ва Ю. і П. Мудрих. При цій "весільній" оказії були виголошені промови представниками місцевих установ — від ОУК, УНО, УСГ, УНСоюзу, Кредитової Спілки й осіб приватних. У промовах відзначувано великі заслуги Ювілятів на форумі суспільно-громадськім, культурно-освітнім і харитативнім на терені м. Виндсору, для добра Канади й України. Промовці висловлювали

щире признання за їхню працю й побажання їм щастя, добробуту й дальшої національної праці на многі літа та щоб п-во Ю. і П. Мудрі в доброму здоров'ї святкували ще свій "Золотий ювілей"!

Дякуючи від Дружини і від себе, п. П. Мудрий сказав: "Складаємо щиро-сердечну подяку за влаштування так милої для нас несподіванки ініціяторам: нашій доні Нінці, п-ву П. і М. Назаревичам, сестрі і шваґрові Партикам, усій родині, друзям і приятелям за присутність на цьому нашому святі. Для нас цей незабутній день залишиться як дорога пам'ятка на довгі роки".

На закінчення п. Петро Назаревич дякував усім паням і панам — присутнім гостям за особисту участь у Ювілейному Святі, а п-на Ніна Мудра і п. Марта Назаревич подякували всім, що так охоче допомагали в часі підготовки свята, а також усім тим, що так чи інакше брали активну участь і причинилися своєю працею до звеличання родинного ювілею.

Приятель ІКС

ЗАХ. ТОРОНТО, ОНТ.

З ВЕСІЛЛЯ НА "Ж. С."

У дні 27 червня ц. р. відбулась передвесільна гостина (шавер) для п-ни Лесі Даниляк, доні п-ва Єлисавети й Теодора Даниляків, широко відомих зі своєї організаційної праці у рядах УНО й ОУК, у Зах. Торонті, а також при церкві Пресв. Євхаристії в Іст Торонто.

В означений час заля заповнилась гістьми. При дверях зустріли п-ну Лесю сестра Оля, дружки, батьки й родина, обсипаючи її весільним сніжком. Заскочена несподіванкою, п-на Леся гляділа зі зворушенням на своє оточення та багатство дарунків.

По перегляді дарунків почалась у веселій атмосфері гостина. Опісля п-на Леся і п-во Даниляки щиро дякували всім ча участь у традиційній передвесільній церемонії.

* * *

Весілля п-ни Лесі Даниляк з п. Василем Мазаником відбулось 12 вересня ц. р. у церкві Пресв. Євхаристії в Іст Торонто.

Вінчання довершили 5-ох священиків: парох, о. В. Краєвський, о. сотр. Ширий, о. д-р Ю. Федорів, о. кап. Ст. Хабурський та о. д-р Мирон Стасів, що саме приїхав того дня з Риму. Двох Василіян, о. Свірський і о. д-р Соловій та п. Н. Лещишин служили при шлюбній відправі. Церква була заповнена родиною і гістьми, яких було коло 200 осіб. Панна Зеня Кулик відспівала "Аве Марія".

Весільне прийняття відбулось у просторій залі при участі понад 600 гостей. При почесному столі засіли молода пара, п-во Леся і Василь Мазаники, дружки, дружби, священики, батьки молодих та близька родина. Молитвою, що її провів о. кап. С. Хабурський, почалась весільна гостина. В часі обіду о. д-р Ю. Федорів вручив молодим папське благословення та прочитав телеграму від брата о. Романа Даниляка з Риму, що не міг прибути на весілля своєї сестри (о. Р. Даниляк студіює теологічне право в Римі). Відтак о. кап. С. Хабурський прочитав надіслані листовні і телеграфічні привіти для молодих від осіб, що з певних причин не могли прибути на весілля.

П-во Даниляки склали $5.00 на пресовий фонд "Ж. С." з приводу одруження своєї доні.

Хай Бог благословить молоду пару на многі літа.

Тетяна Ґрай

СОДБУРИ, ОНТ.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

1-го жовтня 1959 року відійшла у вічність Ірина Никільчук.

Сумним відгомоном ця чутка протяглася по Содбури й околицях, перекинулась до Торонта, Виндсора й інших місць.

Кожному, хто знав бл. п. Ірину Никільчук, стискалося серце. Не стало доброї дружини, матері, бабусі, подруги, громадянки.

Бл. п. І. Никільчук походила з родини Олійників, села Передіванів, повіт Городенка, Зах. Україна. Народилася 23-го жовтня 1906 року. До Канади приїхала в 1929 році до м. Содбури, де в тому ж році вийшла заміж за п. Степана Никільчука.

У 1932 році ввійшла до Української Національної Жіночої Ор-

Бл. п. Ірина Никільчук

ганізації при Українській Стрілецькій Громаді, що згодом переіменувалася в Організацію Українок Канади ім. О. Басарабової.

27 літ в організації ... Шлях довгий, важкий із світлими проміннями. Цей шлях Ірина Никільчук перейшла твердим кроком, переносячи всі незгоди й радіючи організаційними осягами.

5-го жовтня — день похорону бл. п. Ірини Никільчук — перетворився в демонстрацію єдности українського громадянства м. Содбури і околиці.

В останню дорогу провадив Покійну о. М. Босий.

Із цвинтаря було запрошено всіх присутніх до залі УНО на поминальний обід, про який подбали подруги Відділу Організації Українок Канади. Велика заля УНО вмістила всіх, хто прийшов пом'янути Покійну.

Було виголошено багато промов. Від Відділу ОУК промовляла голова, п. Т. Підзамецька.

По обіді, приявна п. А. Ворончак з Виндсор запросила присутніх до збірки на нев'янучий вінець для Покійної.

Зо зібраних грошей призначено на: Дитячу оселю "Запоріжжя", "Жіночий Світ" і "Новий Шлях".

Всі, хто знав Тебе, подруго, збережуть про Тебе Вічну Пам'ять.

Хай канадійська земля буде Тобі легкою!

Присутній

КУТОК ГОРОДНИЦТВА

ДО ОСІННІХ ПРАЦЬ У ГОРОДІ ЧИ ДЛЯ ГОРОДУ

Сіймо восени моркву

Досвідчені городники знають, що моркву треба сіяти восени. Та про це також повинні б знати й городники-аматори.

Діло в тому, що насіння моркви дуже тверде і для свого кільчення-проростання потребує багато вогкости і досить довгого часу, іноді аж 30 днів. І коли сіяти моркву весною, то може прийти такий період посушливої погоди, що засіви моркви з'йдуть дуже рідко, пізно, або й не зійдуть.

А ось осінні засіви моркви дають дуже ранні весняні її сходи і запевнений врожай, бо насіння моркви ще з осени забирає з ґрунту воду й перебуває в напухлому стані цілу зиму. Ранньою ж весною треба тільки пригріти сонечкові й морква почне сходити.

Одначе треба собі добре запам'ятати, що моркву восени треба сіяти якнайпізніше, і, коли стан погоди дозволяє, то сіяти на початках грудня. Морква посіяна в теплі осінні дні може до наступлення морозів прорости і тоді ніжні кільця знищив би мороз.

При засіві моркви до її насіння треба трохи додати насіння салати. Ранньою весною салата скоро зійде і тим визначить рядки засіву моркви, бо поки зійде морква, грядочку опанують бур'яни, які треба немилосердно знищувати ще до появлення сходів моркви. А якби рядки посіву моркви не були позначені салатою, то ми разом зі шкідливими бур'янами знищили б і кільця моркви.

При посіві не можна в рядок сипати багато насіння, бо проривання молодих рослин забрало б досить праці й часу. Треба по можливості класти в борозенку насіння від насіння на віддалі пів інча, коли маємо діло з добре перевіреним на кільчездатність насіння.

Яким фосфоровим погноєм піддобрювати ґрунт городу восени

Фосфор, як відомо, є одним з головних відживних складників для рослин. Особливо він потрібний для тої городини, яка має творити насіння. Розчинні форми фосфору, особливо на легких ґрунтах, скоро вимиваються водою і з них рослини мало що використають. До важливого нерозчинного, чи точніше дуже мало розчинного, фосфорового погною належить костяна мука (bone meal). І нею найкраще піддобрювати восени городні ґрунти, насамперед піскуваті та супіскуваті. Внесена до ґрунту, вона не вимивається водою, а разом з тим під впливою води й часу вона на весну прийде до такого стану, що рослини матимуть змогу засвоїти з неї так потрібний фосфор.

На один квадратовий ярд поверхні ґрунту потрібна приблизно одна четверть фунта костяної муки. Практично погноєння вистачає, коли грядочка трохи забіліє від посипаної нею муки. Тоді грядочку треба заволочити грабельками, щоб вона знову потемніла і так залишити аж до весни, до часу сіяння чи садження городини.

Нова адреса редактора Кутка Городництва:
Mr. Jakiw Tanciura, Box Chercha Summerland,
Creamridge, N. J., U.S.A.

ПРО ДОБРЕ ВИХОВАННЯ

Модерна етикета є дуже "гнучка" під багатьома оглядами, одначе в деяких моментах ставить своє категоричне "вето", незалежно від того, з якого боку ми до даної справи підходимо. Наприклад, ніде нема сказано, що жувати ґуму забороняється, чи виеліміновується з правил доброго поведення, проте ніхто ніде не заохочує нікого до вживання жвачки, як також ніхто не висловлюється позитивно про того рода наліг. Комерційна пропаґанда видумує різні нонсенси про "благородне" діяння ґуми до жування на нерви, на шлунок, на апетит і проти апетиту, проте розумно думаюча людина повинна ставитися до того з таким самим довір'ям, як до всяких "чудотворних" піґулок, лікарств та цукорків з портретами бородатих братів Смитів. Іншими словами як комусь хочеться жувати ґуму, то хай він це робить тому, що йому так хочеться, а не тому, що того потрібно до здоров'я і щастя. Ви ніколи не зустрінете добре вихованої людини, щоб говорила з вами й жувала ґуму, або робила це на вулиці, чи в склепі, чи в церкві чи в іншому публічному місці.

Нема також ніде зафіксованого правила як їсти канапки (сендвічі). Часами вони є так приготовлені, що більше нагадують піраміду Хеопса, ніж продукт і засіб яким ми повинні заспокоїти свій апетит і смак. Просто дивишся на ту конструкцію з хліба, масла, м'яса, всяких орнаментів і прикрас і гризешся як би то перенести все це до шлунка, не залишаючи частини на серветці, на пальцях чи на обрусі! Тоді річ ясна: найкраще допомогти собі ножем і вилкою. Одначе господині повинні брати під увагу незручність ситуації і ладити всі свої кулінарні досягнення так, щоб споживачі не мусіли крутитися коло стола від ніяковости. Прямолінійність, природність, відпруження і правдива, щира теплота товариської атмосфери нераз приносять багато більше позитивів, ніж буфонада і биття на зовнішні ефекти.

Віра Ке.

КУХОВАРСЬКІ ПОРАДИ

ПЕЧЕНИЙ ІНДИК З ПІДЛИВОЮ

Загріти наперед піч до 400 ст. Фаренгайта. Приготовити індика — помити, витерти та начинити любою начинкою, зв'язати ноги, обвинути добре ввесь в алюмінійовий папір і пекти відкритий при повищій температурі ½ години. Відтак знизити температуру до 350 ст. Ф. та пекти, рахуючи 20 хвилин на 1 фунт індика.

З ¾ години перед закінченням печення зняти алюмінійовий папір, щоб індик зарум'янився і так пекти до готовности, поливаючи впродовж цього часу соком і товщем, що утворився при печенні. Після спечення вибрати індика на гарячу тарілку та поставити до теплої печі, а в міжчасі зробити підливу: в сік і товщ, що залишились після печення індика, дати підсмажену муку на рум'яно, сметану (як хто любить), запашний перець, заварити, а відтак протерти крізь ситко. Посолити до смаку й подавати з нарізаною індичиною.

ОВОЧЕВИЙ КЕЙК З КАВОЮ

1 горнятко рослинного товщу ("шортенінґ")
2 горнятка жовтого цукру
4 яйця
1 горнятко сильної кави
1 ложечка соди ("бейкінґ сода")
1 горнятко маляси
4 горнятка муки
1 ложечка солі
1 ложечка гвоздиків ("кловс")
1 ложечка галки мушкатолової ("натмеґс")
2 ложечки цинамону
1 фунт сухих порічок ("киринтс")
1 ф. родзинок

Втерти товщ із цукром. Додати по одному яйця і добре за кожним яйцем вбивати масу. Влити каву з малясою. Пересіяти муку з сіллю і спеціями (корінням) та частиною обсипати овочі, щоб не зліплялися, а решту дати до маси. Добре вимішати, а наприкінці сполучити з овочами. Вистелити спід і боки великої бляхи натовщеним жовтим папером, влити масу й пекти в легко гарячій печі (250 Ф.) 2 до 3 години.

ТРАДИЦІЙНИЙ АНГЛІЙСЬКИЙ РІЗДВЯНИЙ ПУДІНҐ

½ ф. родзинок (без кісток)
½ ф. сушеник порічок ("киринтс")
¼ ф. покришеної цукрованої помаранчевої шкірки
¼ ф. покришеної цукрованої цитринової шкірки
¼ ф. спарених і покришених мигдалів ("алмондс")
½ ф. родзинок з кістками
2 горнятка цукру
½ ложечки цинамону
½ ложечки пахучого перцю ("алспайс")
½ ложечки гвоздиків ("кловс")
½ ф. лою (яловичого жиру), дрібненько посіченого
1 ф. білого черствого дрібно покришеного хліба
3 яйця, добре вбиті.
¼ горнятка маляси
молоко, з 4 ложки

Помити родзинки й порічки та висушити. Сполучити з помаранчевою та цитриновою шкіркою (цикадою), мигдалями і родзинками з кістками. Окремо сполучити цукор із спорошкованими цинамоном, "алспайс" і гвоздиками та додати до овочів. Додати лій і хліб. Вбити добре яйця з малясою та сполучити разом із попередньою мішанкою. Влити молока тільки, щоб маса трималася разом та була трохи вогка. Накладати до двох третин натовщених форм, прикрити кількома верствами алюмінійового паперу й покласти на підставку у великім горщику. Налити до горщика на 2 цалі кип'ячої води, прикрити покришкою та варити на дуже легкім вогні 6 годин, доливаючи кип'ячої води в міру потреби. Опісля виходолити і переховувати в холодільнику.

Перед поданням загріти впродовж години в такій самій парі, як варився передтим. Подавати з твердим сосом: втерти ½ горнятка масла, додаючи поступнево півтора горнятка мілкого цукру й 2 ложки коняку ("бренді"). Добре все разом вбити та накладати на порції гарячого пудінґу, якого повинно бути з 16 порцій (частин).

КРУХІ ТІСТЕЧКА ДО ЧАЮ

½ горнтяка масла
⅓ горнятка просіяного цукру-мучки
1 ложечка ванілі
2¼ горнятка просіяної муки
¼ ложечки солі
¾ горнятка дрібно посіченых волоських оріхів

Втерти добре масло. Додати цукор і ванілю та вбивати на одностайну легку масу. Додати муку й сіль. Добре вимішати разом і заходолити в холодільнику кілька годин. Підогріти піч до 350 ст. Ф. Окремо формувати з тіста маленькі кульочки, складати на бляху та пекти 15 до 18 хвилин. Готові, ще теплі тістечка, посипати цукром-мучкою, а коли вистигнуть, ще раз посипати. Всіх повинно бути до 60.

ЦУКЕРКИ

1 горнятко білого цукру
¾ горнятка кукурудзяного сиропу
¾ горнятка рідкої сметани
1½ ложечки марґарини
½ ложечки ванілі

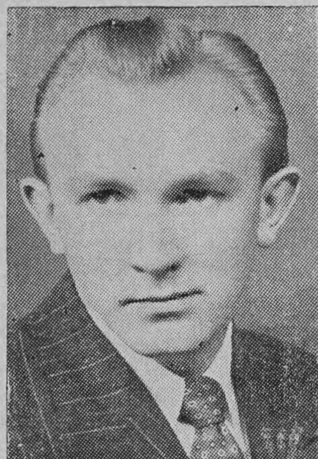
Сполучити цукор, сироп, сметану й сіль у великому горщику, замішати та варити поки з ложечки сиропу, вкиненого до холодної води, не зробиться досить стійка кулька. Додати марґарину та далі варити, аж утвориться тверда кулька в холодній воді. Додати ванілю та вилити зразу готову масу до натовщеної посудини, завбільшки 6 квадратових інчів. Поки маса тепла, позначити ножем довільні квадратики цукерків. З цього припису повинно бути 1 фунт цукерків.

До поради п. Анни Панчук: "Що робити з бузини" з числа 9 (117) "Жіночого Світу".

Бузина дає ще дуже важливі лічничі середники, опис яких зайняв би багато місця.

Обмежимося тільки практичною вказівкою про варення (конфітури) з квітів бузини. Таке варення має особливо приємний смак і пахощі. Вариться воно зі свіжих цвітів бузини, так само як вариться варення з рожі. Можна варити на цукрові, а ще краще на меді, але в обох випадках до варення треба додати зернят волоського оріха. — Т.

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. ВАСИЛЯ ГЛАДУНА

3 грудня минуло два роки, як відійшов у вічність мій дорогий син Василь, оставляючи в смутку й горю свою дружину Марусю, сина Славця, брата Володимира, сестру Марусю, братову Славцю, шваґра Володимира Гринчука й матір, що безнастанно оплакує його.

Ти не вмер для мене, Сину,
Любий мій Васильку,
Бо не сходиш мені з думки
Ні на одну хвильку.

Я про Тебе, Любий Сину,
Завжди пам'ятаю
І Марусі та Славцьові
В горі співчуваю!

Ольга Гладун, мати

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

Вш. Тетяна Яцкевич, Клівленд, Огайо: На жаль, бажаної Вами книжки нема в продажу. Зверніться в тій справі до п. Іванни Зельської, 773 Флора Аве., Вінніпеґ 4, Ман., Канада.

Вш. Емілія Шарик, Ст. Кетеринс, Онт.: Згідно з Вашим бажанням припиняємо дальшу висилку "Жіночого Світу" на Вашу адресу.

Адміністрація "Жіночого Світу"

ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

О. Косіковський, Виндсор, Онт. (жертва бл. п. Михайла Мельника)	$25.00
Відділ ОУК, Ст. Бонифас, Ман. (з ювілейного вечора в користь "Ж. С.")	12.50
М. Хомин, Ошава, Онт. (з вінчання п-ва К. і М. Сторожуків)	10.00
Г. Пруняк, Руан, Кв. (з привітальної гостини для п-ва Кушів)	8.00
С. Долинчук, Руан, Кв. (з уродин п. Ю. Альбанської $3.30, з уродин п. А. Ворстюк $3.50)	6.80
С. Данко, Ню Гейвен, Конн. (в третю річницю смерти свого чоловіка)	5.00
Філія УНО, Виндсор, Онт. (збірка в домі п-ва В. і М. Золних)	5.00
О. Гладун, Едмонтон, Алта. (з уродин п. Ю. Балембм)	2.00
М. Жеребецька, Саскатун, Саск.	2.00
А. Михайлова, Мітучин, Н. Дж.	1.50
Іван Пініло, Шікаґо, Ілл.	1.50
К. Сиротюк, Торонто, Онт.	1.50
М. Вусович, Шікаґо, Ілл.	1.00
М. Стівенсон, Кінґстон, Онт.	1.00
М. Федан, Содбури, Онт.	.50

Усім жертводавцям сердечна подяка за допомогу.

АДМІНІСТРАЦІЯ "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

ГЛЯНЬТЕ на Вашу адресу на журналі. Там є подана дата, доки заплачена Ваша передплата за "Жіночий Світ". Якщо вона вже вийшла, не чекайте на окрему пригадку, але вишліть передплату **негайно** самі.

ДУЖЕ ПРОСИМО І НАПЕРЕД ДЯКУЄМО.

Адміністрація "Ж. С."